

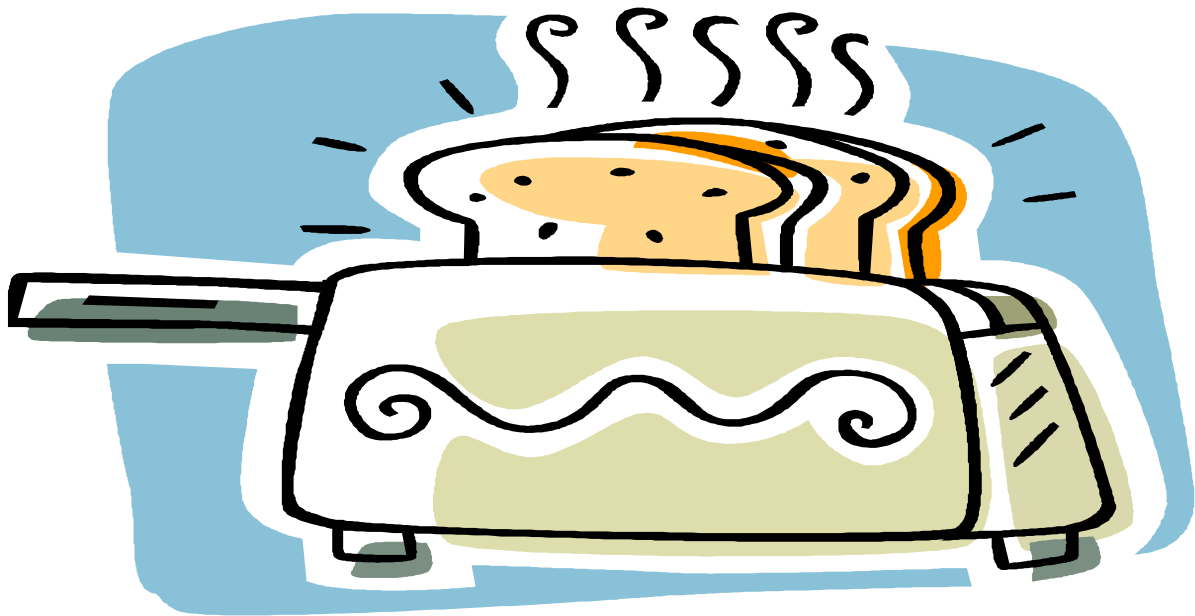
STRIDEN

"Strid for den tro som engang er overgitt til de hellige." Judas 3.

TROENDES FORSAMLING VERDAL.

Striden nr. 37.

MAT I RETTE TID. Del 3.

Luk 12:42-44

Og Herren sa: Hvem er da den tro og kloke forvalter, som herren skal sette over husfolket sitt for å gi dem deres mat i rette tid? Salig er den tjener som herren finner i ferd med å gjøre dette når han kommer. Sannelig sier jeg dere: Han skal sette ham over alt han eier!

Striden

“Striden,” er en oversatt utgave av det Amerikanske, evangeliske tidsskriftet, “The Contender”. Bladet er utgitt av menigheten, “Faith Assembly Church”, 1715 Old North Street, New Haven, CT 06511, USA 06511-147130 Indiana. Bladet inneholder taler og artikler av den kjente forfatteren og predikanten, Raymond M. Jackson. Originalutgaven på Engelsk kan fåes ved henvendelse til vår redaksjon, eller til bladets hjemmeadresse i USA. Der kan de også bli abonnent på tidsskriftet. “The Contender” kommer ut 8 ganger i året. Her i Norge vil vi oversette de mest aktuelle emner, som kan være til åndelig oppbyggelse og hjelp, i en ellers så forvirrende tid, hvor Guds ord blir tilsidesatt til fordel for menneskelagde tanker og lære.

“Striden”, tilsendes fritt til alle som ønsker det, uten omkostninger for deg, så langt som vi har mulighet til det. Hver utgave vil bli utsendt, straks en ny oversettelse foreligger. Vi har ingen limit eller begrensninger for antall utgivelser i året. De oversettelser som foreligger er ikke utgitt i kronologisk eller numerisk rekkefølge til det Amerikanske tidsskriftet.

Taler på kassett av Raymond M. Jackson foreligger også på Engelsk med Norsk tolk, eller bare på Engelsk. Møter på Norsk av Rolf Strømmen er også tilgjengelig. Disse kassetter er ikke gratis, men kan bestilles til en meget rimelig pris. Møtene er innspilt på C - 90. kassetter. Kassettlister er tilgjengelige som egen folder, ved å kontakte redaksjonen.

Ansvarlig utgiver og oversetter av “Striden”, er Rolf Strømmen. Alle henvendelser om “Striden”, gjøres til bladets adresse. Alle seriøse henvendelser vil bli besvart. Bladets adresse er.:

Den troendes forsamling, Verdal.
Rolf Strømmen
Lerkeveien 10.
7650. Verdal.

Tlf.: 740 71190.
Fax.: 740 72190.
Mob.: 980 49302.

Menighetens møtelokalets adresse er.: —————> Feskarveien 1.

MAT I RETTE TID

Del 3.

Vi talte om den tjeneste Gud satte i menigheten for de helliges fullkommengjørelse, og at det var nødvendig med en "Malakias 4:5-6"-tjeneste før den femfoldige tjeneste kunne bli en realitet i endenes tid. Herfra vil vi nå ta opp tråden og fortsette.

Hvis vi ser tilbake på evangeliets tidsalder, så hadde vi først Johannes Døperen. Vi kan forstå hva han var. Så har vi Kristus, Messias. Han kom inn på scenen rett etter Johannes Døperen. Gjennom Jesus Kristus ble hele denne nådens tidsalder aktivisert, ved hans død, begravelse og oppstandelse. Da han ble korsfestet, stod opp igjen og steg opp til himmelen, ble den samme Ånd som var i Ham sendt tilbake for å bo i enhver sann troende. Dette skjedde først på pinsefestens dag, og gjorde dem i stand til å fortsette det verk Han hadde utført. Hva var det egentlig Han gjorde da denne Ånden ble utgytt? Han oppfylte bokstavelig talt til punkt og prikke det som Efeserbrevet 4 taler om.

Nå har Gud satt i menigheten apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere.

Denne tjeneste fikk grunnfestet menigheten på en solid grunnvoll, og så lenge denne generasjon var i live og i stand til å lede menigheten, var det ikke mye Satan kunne gjøre for å forvrengte sannhetens lære. Da disse imidlertid fullførte sitt løp og overlot lederskapets ansvar til den neste generasjon, begynte denne antikristens ånd å infiltrere de forskjellige menighetene, og før lang tid var gått ble det tydelig at menigheten var i ferd med å bli frarøvet den apostoliske type menn. Alle tenkelige djevelske læresetninger begynte å bli introdusert i de troendes forsamlinger. Du kan lese Åpenbaringen 2:1-3:18 og få et ganske godt bilde av den tilstand menigheten var i selv før apostelen Johannes døde.

Han ble salvet av Gud til å skrive Åpenbaringsboken i året 96 e.kr., lenge etter at resten av de opprinnelige apostler alle var døde. Ved slutten av den første menighetstid var ingen av de opprinnelige apostler i live. De led alle martyrdøden. Historien forteller om mange menn som satt under deres lære og ble kraftig påvirket av det, men likevel var det allerede i denne andre generasjon av menn noe som manglet, og de klarte ikke å holde på rett kurs den opprinnelige åpenbaring som var gitt til menigheten. Derfor var menigheten dømt til i tidens løp å gå inn i forfall, komme bort fra og miste den tro våre apostoliske fedre hadde. Satan begynte rett og slett å frarøve menigheten disse viktige ting, slik som den apostoliske tjeneste og den tro de fremholdt. Gud oppreiste i den mørke middelalder forskjellige typer som liknet meget på Reformasjonens menn som kom senere, men bare Han selv vet hva disses modige tro fikk dem til å utholde idet de møtte forfølgelse, ikke bare fra regjeringer, men også fra den Katolske Kirke og enhver annen satanisk ånd. Mange av dem ble bokstavelig talt slaktet på grunn av de ting de stod for. Vi er nødt til å forstå at hvis Reformasjonen, som har holdt på i nesten fem hundre år, har vært en prosess hvor Gud gradvis gir tilbake det menigheten har blitt frarøvet, så kan du være sikker på at det var her i endetiden at Gud hadde til hensikt å sette alt tilbake i et sant perspektiv, i full detalj, slik at våre apostoliske fedres (våre apostoliske åndelige fedre) tro kan gi oss akkurat det samme som disse hadde, de som la grunnlaget din og min tro og vandring med Gud er basert på. Det er nødt til å bringe oss tilbake til Bibelen. Denne type tro kan ikke overleve på bare denominell kirketradisjon. Dette er grunnen til at vi i tjue seks lange år har arbeidet og strevd for å presentere noe på en kristen måte, og for å gi de som er villige til å lytte til oss en mulighet til å vite hva Jesus Kristus kommer tilbake for å hente.

Vi har hatt mye motstand siden bro. Branhams død, men vi var vitner til det den mannen var, det han sa i dette området, og det faktum at han hadde et budskap til Kristi legeme over hele verden. Det var i dette området, Jeffersonville, Indiana, Clark County, den sørlige del av Indiana, langs Ohio-elven, at Gud reiste opp denne mann for å

utbasunere denne sannhet til hele verden. Jeg bryr meg ikke om hvilke nasjoner enkelte kommer fra, for de var ikke vitner til denne mannen og hans enestående tjeneste. Hvordan kunne den mann som bodde i Rom, om han var jøde eller hedning, våge å komme til Jerusalem ti år etter at Jesus ble korsfestet, og si at han var et vitne til det hele? Hvordan kunne en slik person hevde at han var et vitne? For å være et vitne er du nødt til å være der i egen person. Du må se og høre det som foregår. I tillegg er Gud nødt til å ha grunnfestet deg for at du skal være et effektivt vitne til åndelige ting. Du vet hvordan dette fungerer.

Mange mennesker kan bli innblandet i en bilulykke på motorveien, men tro meg, ikke alle av dem kan i en rettssal være godkjente vitner til det som egentlig fant sted. Advokater kommer til å spørre dem om hvordan de så det, hvor langt unna de var, hvilken bil de var i, hva de så på idet dette skjedde, og når de er ferdige med eksaminasjonen, så finner du ut at det slettes ikke var så mange ekte vitner til tragedien som du kan ha trodd. Det enkle faktum at de alle var involvert i uhellet, kvalifiserer dem nødvendigvis ikke til å være akseptable vitner til det som egentlig forårsaket det hele. De har sett alt kaoset, men hva var det egentlig som forårsaket det? De har alle sin egen versjon, og derfor blir det nødvendig for de som har ansvaret for å finne ut sannheten, å avgjøre hvilket vitnesbyrd som er troverdig og hvilket som ikke er troverdig nok til å være akseptabelt.

Det er på samme måte angående bro. Branhams liv og tjeneste. Mange mennesker hevder at de vet alt om ham, hans tjeneste, hva han sa og hva han mente, men når du prøver dem med Guds ord er det svært få av dem som kvalifiseres til å gi personlige vitnesbyrd om disse ting. Grunnen til at jeg snakker slik er at Gud lot meg være et personlig vitne. Ved Guds nåde vet jeg hva jeg snakker om. Jeg har ikke mottatt det jeg vet fra noe annet menneske. Gud oppreiste denne mann i dette området fordi endenes tid var kommet, og fordi visse ting i Bibelen måtte karakteriseres på samme måte som i den apostoliske tid. Det kom et folk i denne endenes tid som fikk sitt utsyn påvirket på nesten samme måte som den gang. Jeg skal gi deg et eksempel.

Hva enkelte har trodd på og lært

Jeg kommer aldri til å glemme dette. Omkring 1958 begynte det å oppstå rykter om at enkelte personer innen bevegelsen i hemmelighet trodde at William Branham var ingen annen enn Messias, Herren. Jeg vet at jeg har fortalt dette i andre budskap, men jeg føler at det bør nevnes her også. Utpå høsten 1958 kom en spesiell forkynner på besøk til meg. Han hadde flyttet til dette området fra Michigan. Han kom til det sted hvor jeg bygget huset mitt. Han stod der, og så spurte han meg, *Bro. Jackson, regner du med at menneskeheten i dag ville ha gjenkjent Jesus om Han hadde kommet inn på scenen som forrige gang?* Jeg sa jeg trodde det, hvis Gud delte med dem. Så sa han, *Vel, det jeg mener er at hvis han kledde seg som deg og meg, ville Han bli gjenkjent?* Jeg tenkte, *Hva er det han egentlig snakker om?* Han fortsatte med å si, *Har du noen gang tenkt på hvem du tror bro. Branham er?* Da han sa det, forstod jeg at dette var selvsamme ting som jeg hadde hørt om i de månedene som var gått. Jeg sa til ham, *Bror, han er den Elias i Malakias 4. Han er vår menighetstids englebudbærer som det står om i Åpenbaringen 10:7, og når du prøver å gjøre ham til noe mer enn det, så vil du bare skape problem for deg selv.* Han tidde stille og sa aldri noe mer om det. Jeg hørte ikke mye til ham etter dette, men jeg husker at det skjedde høsten 1958.

I desember 1960 ble bro. Branham ledet til å starte en uke med møter, og i løpet av denne uken forkynte han over de syv menighetstider. Han tok for seg hver enkelt tidsperiode, og leste om hver menighetsforsamling som portretterte ånden i den enkelte tidsperiode. Han gikk inn i historien fra den tid som var relatert til den spesielle menighet, som igjen satte en type på den spesielle tidsperioden. Hele den uken var virkelig en velsignelse for Guds folk. Jeg kommer aldri til å glemme at jeg satt der og hørte den lille mannen forkynde disse ting. Det gjorde Bibelen til en slik levende realitet, selv om den allerede var en enestående bok. Du kunne formelig se bildet for ditt indre øye. Da møtet var over ønsket du bare å være enda litt mer hengitt til den tro du følte Gud ga deg muligheten til å utøve. Jeg hørte mange si, *Det kommer til å bli så*

vidunderlig når Guds Ånd begynner å bevege seg over jord og menneskene begynner å se dette.

Det var imidlertid bare noen få måneder senere, i året 1961, at dette ryktet om at han var noe mer enn en profet begynte å komme frem. Bro. Branham var da i et møte i Chicago. Det spredde seg raskt, for bro. Branham dro videre til Canada, og der møtte han akkurat det samme. Her er heftet kalt *Den skadde slangen*. Her forteller han (Bro. Branham) om de forskjellige mennesker som samlet seg omkring ham og hvordan Gud hadde vist ham i en drøm denne spesielle slangen, og at folket syntes den var så vakker. Han forteller om at han var på fisketur sammen med enkelte av disse menn, og at dette emnet kom opp. Han fortalte dem, ja bønnfalt dem og sa, *Jeg er deres bror. Vær så snill å ikke lek med det der. Kvitt dere med det.* I et møte i Canada fortalte han at de oppe i Alaska blant eskimoene ønsket å døpe i William Branhams navn, fordi de trodde han var deres Messias. Det fins ingen grenser for hva djevelen vil gjøre for å prøve å få folk til å gå glipp av Guds sanne vei.

Hva jeg sa og hva jeg mente

La meg benytte denne mulighet til å si en del ting for å rydde opp i noen andre av mine uttalelser. Jeg sa jeg var et vitne, men også noen av dere eldre som sitter her var vitner til de ting som utviklet seg her i dette området. Derfor sier jeg disse ord til de som ser videokassetten, de som hører lydbåndene og de andre som ikke er herfra. Jeg har en grunn til å si de ting jeg sier. Jeg sa tidligere at bro. Branham ikke kommer til å stå opp fra de døde for å komme tilbake og oppfylle en lang, hypotetisk drøm enkelte har hatt, de som tror at dette er den eneste måten det hele kan fullføres skikkelig på. Selv om Gud skulle bringe mannen tilbake fra de døde for å tilfredsstille enkeltes drømmer, så ville det i det hele tatt ikke gjøre dem noe bedre. Det ville bare gjøre dem verre. Effekten på dem ville faktisk bli like liten som da Jesus talte om hendelsen med den rike mann og Lasarus.

(Lukas 16:22) Så skjedde det at den fattige (Lasarus) døde, og englene bar ham bort til Abrahams skjød. Men også den rike døde og ble begravet. (23) Og da han slo sine øyne opp i dødsriket, der han var i pine, - da ser han Abraham langt borte og Lasarus i hans skjød. (Det betyr ikke at Abraham bar ham omkring som et lite spedbarn. Gud lot ham bare se Lasarus lene seg mot Abrahams bryst, slik skriften taler om at apostelen Johannes lente seg mot Herrens bryst.)

Hva fortalte Jesus dem i denne lignelsen? Hvis de ikke vil tro det skrevne ord, så vil de heller ikke bli overbevist ved at et menneske står opp fra de døde. Kan du se hvor tomt slikt snakk er? Jeg ønsker å lese resten av lignelsen, slik at du kan få budskapet rett fra Jesu egne ord, for han brukte denne settingen til å fremstille en sannhet. Gud er ikke avhengig av at døde menn skal komme opp fra graven for å forkynne evangeliet. Det er en oppgave for Hans levende tjeneste.

(Lukas 16:24) Da ropte han, og sa: Far Abraham! Forbarme deg over meg og send Lasarus, så han kan dyppe fingertuppen sin i vann og svale min tunge! For jeg lider svær pine i denne ilden. (25) Men Abraham sa: Sønn, kom i hu at du fikk dine goder i din levetid, likesom Lasarus fikk det vonde. Men nå trøstes han her, mens du pines. (26) Dessuten er det festet et stort svelg mellom oss og dere, for at de som måtte ønske å gå herfra over til dere, ikke skal være i stand til det. Heller ikke kan noen komme derfra og over til oss. (27) Da sa han: Så ber jeg deg, far, at du må sende ham til min fars hus - (28) for jeg har fem brødre - for at han kan vitne for dem, så ikke også de skal komme til dette pinens sted. (29) Men Abraham sier til ham: De har Moses og profetene. La dem høre dem! (30) Men han sa: Nei, far Abraham! Men kommer det noen til dem fra de døde, da vil de omvende seg. (Legg merke til hvordan Abraham svarte ham, og bruk svaret på vår egen dag. Denne delen er nemlig fremdeles den samme.) **(31) Men han sa til ham: Hører de ikke Moses og profetene, da vil de heller ikke la seg overbevise om noen står opp fra de døde.**

All denne dårskapen om at bro. Branham skal komme tilbake fra de døde for å fullføre sin tjeneste er bare hypotetiske, tomme ideer som kjødeligsinnede menn tror Gud kommer til å gi etter for. Det kommer Han ikke til å gjøre!

I november måned i året 1955 kom bro. Branham hjem for å dra på harejakt. Han hadde sett denne visjonen om teltet, det tredje rykk, noen måneder tidligere. (Jeg husker den gangen han først nevnte det fra talerstolen.) Han kom hjem på en dryppende regnvåt novemberdag. Det regnet til slutt så kraftig at vi gikk bort til skogholtet og satte oss ned under et tre. Han satt på en stubbe, og det var da han fortalte meg visjonen. Ja, i visjonen så han virkelig et telt. I visjonen så han hvorledes han skulle be for folk. Han fortalte meg, *Bro. Jackson, jeg tror at dagen kommer da Gud skal gi meg teltet, og jeg slipper å tenke på disse forkynner-organisasjonene. Han sa, Jeg kommer til å ha alt utstyret, lastebilene for å flytte fra sted til sted. Jeg vil bare sende en medarbeider inn i en bestemt by for å anskaffe en idrettspark eller noe slikt hvor vi kan sette opp teltet. Jeg tror jeg kan dra inn dit og bli der i én uke, to uker, seks uker, så lenge Gud ønsker jeg skal være der. Jeg kommer ikke til å være begrenset av båndene til en forkynner-organisasjon som alltid krever samarbeid med dem for å utføre deres plan.* Jeg er nødt til å si at det ikke finnes tvil i mitt sinn om at visjonen så absolutt var Guds måte å vise ham hva hans tjeneste potensielt ville bli. Følg med nå!

Når vi kommer til 1957, så har vi ikke bare denne "Messias"-ånden som reiser seg, men en spesiell kategori mennesker oppstår, menn med penger, som ikke tilhører den fattige arbeiderklassen. Disse mennesker begynte å flytte inn i området, og de var ikke avhengige av en spesiell jobb for å ha sitt daglige levebrød. Disse menneskene begynte å presse seg inn rundt ham. Hvor enn du så ham, ville du se disse følge etter ham. Det betød ikke noe om han dro til Georgia, Chicago eller hvor som helst, for de dro sammen med ham. De hadde råd til det. På mange steder hvor du så disse mennesker, ville du høre det bli sagt bak samlingslokalet, *Jeg skal være glad når han får tak i det teltet. Jeg vil kjøre lastebil for ham.*

Jeg vil hjelpe til med å sette opp teltet. Slik holdt de på. Jeg ønsker å gjøre dette og dette. Det bare fortsatte og fortsatte. Da 1961 kom, begynte denne "Messias"-ånden å bli meget sterk, og det var de menn som presset seg inn på ham, som hele tiden sådde denne ideen i sinnene til alle som ville lytte.

La meg bare si noe til deg der ute, uansett hvor du hører mine ord. Du kan si, *Men bro. Branham så det. Det er nødt til å oppfylles.* Da vil jeg bare møte deg med å si at Moses ble fortalt en spesiell ting i ørkenen da han hadde flyktet for Farao. Han gjette sauer i utkanten av ørkenen i førti år for sin svigerfar Jetro. Da Gud endelig talte til ham, så vet du hva Han sa til ham. *Jeg har kalt deg til å dra ned til Egyptens land for å føre mitt folk ut.* Han fortalte Moses hvor folket skulle føres, nemlig tilbake til det land som deres fedre bodde i, et land som flyter med melk og honning. I over fire hundre år hadde dette vært drømmen og håpet til alle de israelitter som strevde i det fremmede land. Herrens Ånd hadde jo sagt det til Abraham. Vel, Moses dro til Egypt, og han ble befalt til å vise frem og manifestere Guds kraft, alt ettersom Gud arbeidet gjennom ham. Du kjenner hele historien. Utvandringens time kom til slutt. Hvilken fremvisning av Guds kraft ble ikke manifestert idet de krysset det Røde Hav, og senere da Gud ga dem klippen og så mannaen. Vi kjenner fra historien at Guds barns behov ble tatt seg av i førti år. De trengte ikke å stole på noe annet enn Guds forråd. I ørkenen fantes det ikke noe slikt som å plante en hage. De åt manna fra himmelen og drakk av klippen. Alt dette satte en type på Kristus som skulle komme. Kristus er den skjulte manna, og klippen som var der i det naturlige, var en type på Kristusklippen, som den Hellige Ånd strømmer ut fra. Dette gjør ham til vår frelses klippe.

Mitt poeng er dette. De hadde vandret i førti år i ørkenen - og du kjenner historien, så tenk på dette - og Moses forlot Egypt med et løfte, en sikkerhet i sitt hjerte, at han skulle til et land som flyter med melk og honning. Det står ikke noe sted i Bibelen at Gud sa til ham seks måneder etter at de hadde dratt ut, *Du kommer ikke til å gå hele veien.* Han sa aldri

noe om det. Da de nesten var nådd målet, og Israels barn begynte å klage og bråke, så plaget det Moses sånn etter førti år med slikt, at han ble beveget til å si et lite ord og komme med en uttalelse i avsky. I det samme øyeblikk han gjorde dette sa Gud til ham, *Kom hit, Moses. Tok dette noe bort fra det Moses allerede hadde gjort?* Nei, det bare viser at han var et menneske, og at han bare kunne tåle en viss mengde av denne surmuling før han uttrykte seg. Likevel forteller Bibelen meg at ingen av profetene var større enn Moses, fordi Gud talte med ham åsyn til åsyn og så videre. Moses sa disse ord, og Herren sa, *Kom hit*, og deretter sa han til ham, *Fordi du ikke æret meg, skal du ikke lede dem over*. Hva gjorde dette med visjonen i hans sjel, han som var det redskap som skulle lede Israels barn inn i løfteslandet? Denne visjonen ble avkuttet, og ikke lenge etter ble Moses avkuttet. Men hva gjorde Gud for ham først? Han tok Moses opp på et høyt fjell en soleklar dag. Gud gjorde dette på et tidspunkt da sollysets vinkel var akkurat riktig, og Han rensset luften for all fuktighet slik at Moses kunne skue veldig langt. Gud sa så til Moses, *Ta en titt*. Du vet hva skriften sier. Han var privilegert å få kikke inn i Kana'ans land og se en liten del av det han i førti år hadde lengtet etter å lede Israels barn inn i. Omstendighetene forandret imidlertid bildet.

Jeg må si at det hender mennesker kommer i veien for det Gud gjør, og når dette skjer, får det Gud til å stoppe noe som kunne ha vært. Det avkuttet ikke den plan Gud har for sitt folk. Det er bare slik at mange ganger stopper Gud noe Han skulle fullføre gjennom en spesiell mann, hvis ikke redskapet hadde latt omstendighetene forandre tingene. Alt sammen skjer på grunn av det folk gjør. Da bro. Branham hadde denne visjonen, så er det ingen tvil om at ting kunne ha vært annerledes i de siste dager av hans tjeneste, hvis disse menneskene bare kunne flyttet seg ut av Guds vei og latt Ham lede og dirigere på riktig måte. Han ble ledet av en guddommelig inspirasjon til å forkynne de syv segl i Åpenbaringen 5 og 6, for de er skrevet i symboler for å skjule åpenbaringen for den kjødelige menneskeheten. Hvor vidunderlig kunne det ikke vært om hans tjeneste på samme tid kunne blomstret opp til det punkt at han kunne bedt for de syke og Gud kunne gjort fremragende ting av denne type. Jeg

lyttet til ham da han fortalte om visjonen, teltet og det han hadde sett skje der inne, og dette skulle egentlig være en videre forlengelse av tjenesten, hvorledes han skulle be for de syke, og de ting som skulle oppnås. Ingen av disse ting har imidlertid noe å gjøre med åpenbaringen i det han forkynte. Du er bare nødt til å holde alt på sin rettmessige plass.

Et budskap som ble talt til døve ører

Da 1961 kom, hørte bro. Branham om denne ting som ble spredt om ham, og han kom hjem fra misjonsmarken. Jeg leste det nettopp her om dagen. Jeg husker den søndagen vi dro til Tabernaklet. Vi visste ikke hva vi kom til å få høre, for vi hadde fått en telefonoppringing: *Bro. Jackson, vær så vennlig å kom til Tabernaklet i morgen. Bro. Branham har kommet hjem. Han avsluttet møteserien i Canada. Han har noe han ønsker å si folket.* Da han stod på plattformen den formiddagen var han helt hvit, som om han var skadet. Han gråt. Han stod og så på folket. Du kunne ikke annet enn å synes synd på ham. Og da han begynte å legge frem denne fryktelige ting disse menneskene hadde sluppet løs, så tenkte jeg for meg selv: *Ja, enn om han hadde et telt, enn om han hadde lastebiler, hva så?* Hvordan hadde det vært om disse selvsamme personer hadde kjørt lastebilene hans? I hvert eneste møte, før tiden kom for ham til å forkyne, ville de være ute blant folket for å indoktrinere dem, forvrengte deres forståelse av hvem denne mannen, hva han var og hva han var kommet for å utføre. Akkurat som om Gud trenger slik hjelp. Gud har aldri vært i behov for slik hjelp. Gud ønsker at du og jeg skal være vitner til noe, helt sikkert, men Han ønsker ikke at vi skal være forvrengere av det vi ser og hører. Han ønsker ikke å finne oss i ferd med å gi mennesker et falskt bilde. Det er bare djevelen som stimulerer slike motstykker. Da bro. Branham forkynte dette budskapet, så det i begynnelsen ut til at alle de som var ansvarlige for dette problem, gikk til ham personlig, omvendte seg fra det og ba om forlatelse. Jeg husker den kvelden da han kom tilbake og snakket om hvor lettet han følte seg. Han følte at denne ånd ville dø nå, og aldri skape problem igjen. Gud visste om den kom til å dø ut eller ikke, og jeg kan forsikre deg om at den ikke gjorde det. I drømmen, da bro. Branham så slangen, skjøt han den. Han

skjøt den gjennom midtstykket av dens kropp. Han skulle til å skyte den gjennom hodet, men en av mennene sa, *Ikke gjør det, bare ta denne pinnen*. Da han snudde seg for å ta pinnen, ga det slangen nok tid til å slippe unna og ned i vannet. Han sa, *Vel, den er dødelig såret. Den kommer til å dø*. Etter bro. Branhams død kom denne ånd imidlertid tilbake, og fra India, Afrika og også Nord-Amerika har det vært et spredt element av mennesker som siden den tid har gjenopplivet denne ting. De forkynner at bro. Branham er ingen annen enn Messias. Han er Herren. De har til og med gått så langt som å si at den Herre Jesu nye navn, som du ser omtalt i skriften i Åpenbaringen 19, er William Marrion Branham. Summen av disse ting har blitt sådd blant de mennesker som skulle være Kristi brud, men du kan ikke unngå å skjønne at Jesus ikke kommer for å hente en bevegelse som dette, som har så mye forvirrelse i sin midte. De kan alle tro de er brudesjeler, men de passer ikke inn blant de som Gud har gitt ansvaret for å styre. De er ikke i stand til å styre. Det finnes imidlertid enkelte innen denne tankeramme som ikke har tenkt på annet enn hvordan de skal herske over folk. Alt de noensinne har ønsket, er å herske over folk. De har en meget enestående måte å samle sitater og utsagn til en utrolig lære de kan styre folk med. De bruker dette redskap som en klubbe. De vil slå deg sønder og sammen, åndelig talt, hvis du ikke ser alle ting akkurat som dem selv. I tjue seks år har derfor disse åndsmakter spredt denne type bilde over hele verden. Det er ikke noe rart at det tales ondt om bro. Branhams navn. Nesten hver eneste seriøs mann eller kvinne der ute i de religiøse systemer vet mer om Gud og Hans plan enn at de skulle falle for den type bilde disse forvridde sinn presenterer. Jeg mener ikke å være ufin, men noen ganger må du bare kalle en ting akkurat det den er. Denne idé blant enkelte mennesker om at bro. Branham er nødt til å stå opp fra de døde for å fullføre sin tjeneste, det er bare tullprat. Dette er ikke den første generasjonen som har blitt konfrontert med slikt. La oss derfor ha en ydmyk holdning i våre hjerter, og våre sinn åpne for de ting Gud ønsker å si oss gjennom sin levende tjeneste. Andre menn opp gjennom tidene har sagt ting som ligner på det du hører fra disse Branham-folkene, for mannen de fulgte fullførte ikke alt det enkelte av dem ventet han skulle gjøre. Her er mitt poeng. Du kan

se i det 21. Kapittel i Johannes' evangelium, hvor Jesus sier til Peter, *Elsker du meg?* Og han sa, *Ja, Herre. Så fø mine lam.* Og igjen sa Jesus, *Peter, elsker du meg?* Denne gang sa han, *Ja, du vet at jeg har deg kjær. Gå og fø mine lam.* Vel, det irriterte Peter i stedet for å fange hans oppmerksomhet. Husker du hva han sa? Han snudde seg, så på Johannes, og sa, **"Herre, hva da med ham?"** Akkurat slik er mennesker. De skal ikke gjøre noe som helst før en annen gjør noe. Akkurat slik er menneskeheten. Bær over med meg, for jeg skal vise deg noe. Peter ble gitt instruksjoner av Herren, men isteden for å akseptere ansvaret for det Herren sa han skulle gjøre, så ville han vite hva Johannes kom til å gjøre. Dette fikk Jesus til å komme med et utsagn Han ellers ikke ville ha sagt. Han sa til Peter, **"Om jeg vil at han skal leve til jeg kommer, hva angår det deg? Følg du meg!"** Jesus sa med andre ord, *Peter, det vedkommer ikke deg hva Johannes er utvalgt til å gjøre. Gjør du bare din gjerning, og vær ikke opptatt av ham. Om jeg ønsker at han skal leve til jeg kommer, så angår det allikevel ikke deg.* Jesus kom bare med et poeng, men hva gjorde de som lyttet med Hans ord? I stedet for å fange opp det poeng Han fremla, fikk de bare med seg noen ord som de forvrent fullstendig. Legg merke til hva de begynte å spre.

(Johannes 21:23) Derfor kom det ordet ut blant brødrene: Denne disippel dør ikke! Men Jesus hadde ikke sagt til ham at han ikke skulle dø. Men han sa: Om jeg vil at han skal leve til jeg kommer, hva angår det deg?

Sa Jesus at Johannes ikke skulle dø før Han kommer tilbake? Det gjorde han slettes ikke. Hindret dette disse disiplene fra å spre et slikt rykte? Nei. De fortalte det de trodde de hadde hørt, men de hørte det ikke rett. Jesus brukte det bare som en talemåte for å la Peter vite at det ikke vedgikk ham hva Johannes skulle gjøre. *Gå og gjør det jeg sa du skulle gjøre.* Det kan komme stunder i ditt og mitt liv da Gud sier til en av oss, *Gå og gjør dette.* Da går vi over streken hvis vi sier, *Vel, hvem andre skal gjøre det?* Det er imidlertid slik vi er. Det er vår kjødelige utrustning. *Johannes skal ikke dø før Jesus kommer igjen.* Det var det de fikk ut av det Jesus sa, men det var ikke det Han sa. Poenget mitt med å

bringe dette ut, er at du kan se hvordan mange mennesker stoler på noe når de bare halvveis hørte hva som ble sagt. Jesus forklarte ikke det Han sa, selv om han visste at de hadde hørt det galt. Gud tillater at enkelte ting blir sagt, og bruker det for å prøve vår evne til å ransake oss selv, og se på oss selv på rett måte. Vi som individer er nødt til å gi oss selv til Gud på en slik måte at vi ikke havner i samme strøm som mengdene. Vi er nødt til å ha noe på innsiden som kan lede oss på veien. Det er min personlige overgivelse Gud er ute etter, og ikke at jeg skal tro og si akkurat det samme som alle andre. Det finnes ingen frelse i slikt. Hvis du kjente hele sannheten, så ville du antageligvis finne ut at mange mennesker, bare på grunn av at de har hørt en eller annen innflytelsesrik person si det, tror at bro. Branham skal stå opp fra de døde. Når du hører et eller annet fra noen du tror er en ansvarsfull person, så er det lett å bli ført vill hvis du ikke er følsom for Guds Ånd, slik at Han kan korrigere deg. Gud har latt mange av disse menn springe rundt og bruke fabelaktige pengesummer på å proklamere bokstaven i bro. Branhams lære. Så har Gud også latt åpenbaringen i denne lære bli presentert, for at de som er sulten på sannhet kan få en mulighet til å høre det. Selve læren har nådd jordens ender. Den er til og med i forskjellige områder av det som i mange år var Sovjetunionen. Russlands dør er nå vid åpen for evangeliet, og jeg er sikker på at de bare har en liten, kort periode å motta det på. Kaos vil uten tvil rive og slite det hele i filler på kort tid, for disse må også testes. Noen vil motta en sann åpenbaring, og andre vil motta dette og hint, og hvem vet hva annet. Det er slik denne ting fungerer. Gud har sin måte å sortere de forutvalgte sjeler ut fra resten.

Innflytelsesfulle mennesker tar dette med en tidligere oppstandelse og bygger det opp til en doktrine (en doktrine er en lære), og doktrinen blir en målestav som brukes til å avgjøre hvem som er en kristen, hvem som ikke er det, hvem som er i budskapet og hvem som ikke er det. Når slikt skjer, er det noen som har laget seg problemer hos Gud. Akkurat dette har mange av disse kjødeligsinnede menn lekt med i de siste 27 årene. Naturligsinnede menn liker bestandig å ta ting ut av Guds hånd og dra det ned på sitt eget nivå, slik at de kan forme sine ideer til en målestav de

kan bruke til å måle andre ved. Gud vil ikke tillate det å ende slik. Derfor advarer jeg deg: Dette kommer til å bli et av de lengste budskap av denne type jeg noensinne har forkynt. Når vi nærmer oss enden av det, så har jeg til hensikt å ta for meg dette med bro. Branhams oppstandelse på en slik måte at du skal forstå at det er helt feil ifølge skriften. Jeg sier ikke at alle de som har trodd det kommer til å havne i helvete. Bare Gud selv vet hvem som havner i helvete og hvem som ikke gjør det. Bare lytt nøye til hvordan jeg sier det når jeg litt senere tar for meg denne lære om oppstandelsen som en kristen tro. Nå skal jeg imidlertid spørre bro. Allen om å komme og gi sitt vitnesbyrd om hvordan Gud har ledet ham gjennom disse kontroversfylte år. Grunnen til at jeg gjør dette, og at jeg har med forsamlingen på videobåndet i dag, er at de som bor i andre deler av verden skal kunne se og høre nok til å vite at jeg ikke er helt alene med det jeg lærer og står for. Jeg ønsker at de i andre land skal vite at det er mennesker her sammen med meg, mennesker som tror det samme som jeg, og som støtter meg. Jeg ønsker også at de skal vite at det her sammen med meg er vitner til de ting som har foregått opp gjennom årene. Det finnes mennesker her som Gud har tatt seg av på samme måte som Han har meg, for at de skal kunne gjenkjenne sannheten for vår dag og time. De er her fordi de tror Gud har plassert dem her. I tillegg tror jeg at Gud har arbeidet på mennesker over hele verden, og gjort dem åndelig sultne etter mer enn det de fikk i utgangspunktet. Jeg vil de skal vite at det er et folk her i Amerika, i Jeffersonville-området, hvorfra budskapet ble sendt ut til det universale Kristi legeme, som var vitne til mye av det som ble forkynt og manifestert av og gjennom profeten til denne tid. Disses liv har blitt ledet av de ting de var vitne til. Bro. James Allen er en av dem, og jeg spør ham nå om han kan komme og gi sitt personlige vitnesbyrd om disse ting. Vi har andre mennesker med vitnesbyrd fra forskjellige tidsperioder, så vi skal få noen av dem til å vitne senere.

Bro. Allens vitnesbyrd

Jeg ønsker å starte med året 1959, da jeg og min kone ble omvendt. Det var i januar det året. Kort tid etter følte jeg et kall til tjenesten. På den tid var det en følelse i mitt hjerte, men bare litt senere på våren, omkring

april, delte Herren med meg, og fortalte meg hvordan tjenesten min skulle bli. Fra den tid og til slutten av juni holdt jeg sammen med min bror, som allerede var forkynner i Metodistkirken. Han ville at jeg skulle slutte meg til metodisten. Jeg og en annen, litt eldre bror, begynte å forkynne. Han begynte litt etter meg, og begge ble vi metodistforkynnere på omtrent samme tid. Vår eldre bror hadde allerede vært forkynner blant metodisten i noen år. Etter dette begynte jeg å få slik lengsel etter mer av Gud. Mange ganger brukte jeg tiden min et eller annet sted i bønn og Bibellesing, da jeg egentlig skulle gjort skole-arbeid. Slik fortsatte det i to år. Etter mitt første år i tjenesten flyttet jeg til Burkesville, Kentucky, som lå ca. en mil (en engelsk mile) unna det stedet bro. Branham ble født. Jeg kom i kontakt med enkelte i familien hans, noen av onklene. De trodde ikke om ham det samme som det vi gjør, men de ga meg noen opplysninger om ham. På samme tid ble jeg kjent med en annen predikant som forkynte om bro. Branham. Så, i mai samme år fant jeg ut at det er en skriftmessig måte å bli døpt på, og jeg visste at jeg ikke var døpt på denne måte. Jeg kom til den forståelse at dåp i Jesu Kristi navn, noe jeg hadde vært imot, var den eneste skriftmessige måten å være lydige mot dette bud. Gud snudde mitt sinn i løpet av noen få sekund. Jeg trengte ikke å grunne på det i dagevis. Jeg skal prøve å gjøre historien så kort som mulig. Etter dette, i juni, var det tid for stevne. Jeg kom til Louisville, Kentucky, for å delta i det. Jeg skulle egentlig be i et bønnemøte i en metodistmenighet. De ville at jeg skulle be til et bestemt tidspunkt, men isteden var jeg hos en annen mann som kjente en viss søster som gikk i Branham-tabernaklet. Vi var hjemme hos henne. Jeg dro til Tabernaklet den morgenen, og da jeg kom tilbake, ga hun meg kassetene fra bro. Branhams forkynnelse av de syv menighetstider. Dette var i juni 1961. Jeg begynte å lytte til disse kassetene, og før jeg hadde kommet igjennom dem, var jeg nødt til å bli omdøpt. Når jeg da begynte å forkynne hos metodisten, så flyttet den distriktsansvarlige meg på grunn av alt dette. Han flyttet meg til Bowling Green, da han trodde at det kanskje kunne få det ut av systemet mitt, for der var jeg borte fra alle jeg kjente. Da jeg flyttet dit i 1963 fikk jeg høre at bro. Branham skulle tale om de syv segl i Åpenbaringsboken, og at det skulle bli en møteserie

kun om seglene. Jeg bestemte meg for å dra. Jeg kom frem, og hørte ham forkynne om alle seglene bortsett fra ett eller to av dem. Etter at jeg hadde vært i disse møtene, bestemte jeg meg for at det var tid for å forlate Metodistkirken. Jeg begynte å legge planer. Jeg fortalte ikke folket, men jeg begynte å legge planer om å flytte. De likte meg imidlertid der, og hadde i mellomtiden til og med akseptert det jeg hadde forkynt. Jeg døypte fem mennesker i Jesu Kristi navn. Jeg døypte aldri noen i titlene Fader, Sønn og Hellig Ånd etter dette. Det var i den Herre Jesu Kristi navn, slik Bibelen sier. Så spurte de meg om jeg skulle bli enda et år. Jeg svarte nei. Da sa de at de hadde gitt meg lønnen min, og at de stolte på at jeg kom til å bli. Jeg sa til dem at jeg skulle gi dem svaret neste onsdag. Gud vekke meg neste morgen og sa det var på tide å flytte. Jeg hadde svaret, men jeg ga det ikke til dem før onsdag kom. Gud ga meg svaret morgenen etterpå, omkring klokken fem. Jeg våknet ca. klokken fire, og jeg hadde svaret da klokken var fem. Jeg flyttet samme år og var så privilegert at jeg fikk høre Guds profetbudbærer hele den sommeren. Han var ofte i Tabernaklet gjennom somrene 1963-65. Mange ganger ble jeg møtt av enkelte mennesker som prøvde å inspirere meg til å tro at han var Guds Sønn, men det påvirket ikke min forståelse av hvem denne mann var. Jeg sa, *Jeg kan tro at han er en profet. Jeg kan tro han er en Guds sønn, men lenger strekker ikke skriften det.* Derfor kunne jeg aldri tro at han var Gud. I slutten av 1965 ble bro. Branham tatt bort fra scenen, og en liten stund etter dette hadde både jeg og min kone drømmer, og en visjon som Gud ga oss begge og en av våre unge sønner. Det var i året 1966 dette skjedde, og det var angående en feil jeg hadde hørt at en predikant-venn av meg hadde gjort. Kort tid etter dette brøt vi båndene med ham. Jeg måtte ta mange avgjørelser på kort tid. Etter at bro. Branham døde, begynte jeg å forkynne i en manns hjem, og jeg fortsatte med det i over et år. Etter at jeg tok visse avgjørelser avsluttet vi disse møtene, men Gud arbeidet på meg hele tiden på denne måte. Etter at vi avsluttet disse husmøtene dro vi tilbake til Tabernaklet, men jeg hadde fått en drøm tre uker i forveien. Drømmen nevnte jeg her for et år siden, og den handlet om hvordan de (som fremdeles gikk i Tabernaklet) tilbad bro. Branham. I drømmen spilte de et lydbånd fra en av hans taler.

Da han (på lydbåndet) sa, *Løft deres hender*, så ville de løfte sine hender. Når han sa amen ville de si amen. Men hvis du sa amen uten at han hadde sagt det, så ville de alle snu seg og se på deg. Da vi hadde avsluttet disse andre møtene, og jeg og min kone kom inn i Tabernaklet den søndag formiddagen, så visste jeg ikke hva jeg skulle gjøre. Vi dro tilbake til Tabernaklet, og der oppførte de seg akkurat slik som jeg hadde sett i drømmen. Etter dette visste vi at noe måtte gjøres. Jeg hadde vært i bro. Jacksons forsamling nede på Market Street noen ganger, men jeg hadde aldri følt meg ledet til å begynne å gå der på en fast basis. Dette lokalet ble imidlertid åpnet i 1967, og da begynte vi å komme hit. Jeg visste ikke mye om bro. Jackson. Jeg hadde hørt ting både for og mot ham, slike ting som folk snakker om, men jeg visste egentlig ikke noe om ham. I mitt hjerte hadde jeg fremdeles mange spørsmål jeg trengte svar på. Jeg trengte å få svar på spørsmål jeg hadde om Guddommen, om Daniels sytti uker, og andre ting også. Jeg hadde hørt bro. Branham forkynne om Daniels sytti uker tilbake i 1961 eller 1962, når det nå enn var. Jeg hørte det litt annerledes angående Daniels sytti uker da han forkynte om seglene. Disse ting måtte rettes opp i mitt sinn. Slangens sæd var et annet emne jeg hadde spørsmål om. Da jeg kom hit så jeg titlene på enkelte av lydbåndene. *Slangens sæd*, *Daniels sytti uker* og så videre. Jeg visste ikke hva jeg skulle tro om det hele, men da jeg hørte bro. Jackson forkynne disse ting, begynte svarene å komme. Ting begynte å rettes opp i mitt hjerte og sinn. Hvis jeg enda lever, og tiden varer til juni neste år, så vil jeg på grunn av dette ha vært her i 25 år (Budskapet ble forkynt i juli 1992), og jeg har enda ikke vært skuffet over det jeg har vært privilegert å få høre på denne tid. Jeg er glad for at jeg kom hit. Bro. Jackson har alltid sagt at hvis du ikke forstår det du hører, så hold deg i nærheten og du vil forstå det når tiden er inne. Vel, jeg har holdt meg her, og nå ser jeg disse ting slik som man burde se dem. Jeg kom ikke hit for å få en posisjon, men for å høre Guds ord, og jeg priser Herren for at Han har latt meg få lov til det. Jeg setter pris på denne menighet. Jeg setter pris på tjenesten her. Jeg setter pris på bro. Jackson, og den mulighet jeg har hatt til å gjøre en liten tjeneste for Herren. Jeg er ikke nødt til å gjøre mye, men jeg ønsker å tjene Herren

med hele mitt hjerte og hele min sjel uansett hvor jeg er. Enda en gang må jeg si at jeg setter pris på det sted Gud har latt meg komme til for at jeg skal få høre Ordet forkynt uten religiøse kompromiss. Min kone og jeg setter begge pris på det, og vi er veldig takknemlige til Herren for det. (Bro. Jackson svarer) Takk skal du ha, bro. Allen.

Er de syv segl de syv tordner?

Jeg har enda en liten forklaring jeg ønsker å gi deg angående de syv segl. I min hånd har jeg boken *Det syvende segl*. Jeg satt der hver eneste kveld da disse ting ble forkynt. Du kan selv lese hva han sa når vi kommer til hans uttalelser og ting om det syvende segl. Han sier rett ut at han ikke visste hva det kom til å være, og likevel talte han om det som en gåte. Han forteller deg der i det syvende segl at dets mysterium ikke ble brutt. Det ble ikke åpenbart for ham, men det kommer til å ha sin effekt omkring det tidspunkt Kristus kommer for å hente sin menighet. Da er det at de syv tordner taler, og det er ikke engang nedskrevet i Bibelen. Han sa at grunnen til at disse ting ikke ble nedskrevet, var at Gud visste at djevelen ville bruke dem. La oss bare anta at de allerede var nedskrevet, uansett hva de kommer til å være. Vi ville komme til å si, *Å, det er vidunderlig. Se hva vi leser.* Det hele ville være der i åpenbaringsskriftene, men det var imidlertid den ene ting som ble forbudt. Dette er grunnen til at alle - da møtet var slutt - hadde den forståelse at det syvende segl ikke er åpenbart i sin komplette forståelse, og at det ikke kommer til å bli åpenbart før vi kommer til tiden omkring Jesu Kristi komme. Når det blir åpenbart, så vil det føre til at de syv tordner taler. Han (Bro. Branham) sa at de syv tordner vil være noe som skal skape en opprykkene tro. Noen få måneder etter dette hadde han et "spørsmål/svar"-møte, og da kom han med uttalelsen som mange har brukt til å skape friksjon og splittelse i bevegelsen. Da han ble spurt om tordnene ble åpenbart i åpenbaringen av de syv segl, så svarte han *Ja*. Det syvende segls mysterium er de syv tordeners tale. Da jeg hørte det, sa jeg, *Nå, der tar enkeltes sinn helt av.* Derfor er det mange som sier at tordnene allerede har talt, enda bro. Branham, da han forkynte under salvelsen, sa at disse ting ikke er nedskrevet. Derfor er det ingen som vet

hva de kommer til å være. Senere sier han at alt er der i åpenbaringen av det syvende segl.

I tjuve seks år har de lest heftene, lyttet til båndene og plukket dem fra hverandre. Er det ikke da rart at når du spør en av dem hva den første tordenrøsten er, så kan de bare lese det første segl for deg. Vel, det første segl er et **segl**. Det er ikke en tordenrøst. Tordenrøstene kan ikke lyde før det syvende segl er fullstendig åpenbart. Derfor må jeg igjen si at dette er det han sa, og dette er det vi vil stå for. De syv tordner har ikke talt, og heller ikke har åpenbaringen av det syvende segl blitt gitt. Med andre ord har det syvende segl ikke blitt brutt. Det er fremdeles et mysterium som bare er kjent av Gud selv. De onde tjenere vil derfor ta den siste uttalelsen bro. Branham kom med, at de (tordnene) er i åpenbaringen av det syvende segl. Og de vil springe opp og ned livets vei og forkynne at alt sammen er i seglbøkene. *Dette er alt vi trenger*. De kan ikke fortelle deg en eneste ting som kan stille sulten i din sjel. En slik tjener vil bare fortelle deg at alt er i disse bøkene. De vil bruke den ene uttalelsen for å prøve å få alle som ikke er enige med dem til å føle at de har gått glipp av alt. De kloke tjenere vil derimot stå fremfor Guds familie og fø dem med de ting som virkelig har blitt åpenbart. Slik vil de hjelpe dem med å gjøre seg selv rede til den dag da deres velsignede Frelser kommer for å ta sin Brudemenighet med til den himmelske hall der hvor bryllupsmåltidet skal holdes. De kloke tjenerne vil lære bort akkurat det de har blitt kalt til å lære bort, uten å prøve å fremstille den idé at de har blitt betrodd en eller annen hemmelig åpenbaring som ingen andre kan få, annet enn fra dem. Gud kan åpenbare hva som helst for hvem som helst, når som helst Han skulle ønske det. Det selvsamme skriftsted vi bruker som vårt utgangspunkt blir oppfylt akkurat nå, og den forvrengte måten enkelte av disse mennesker forstår ting på er det som hindrer dem i å se det. Det skriftstedet vil henge rett overfor Guds arbeid helt til Han (Gud) har fullført det, og tatt sin Brudemenighet bort herfra. Nå vet dere alle hva Han skal gjøre med de som ender opp i den onde tjeners rolle.

(Matteus 24:50-51) Da skal tjenerens herre komme en dag han ikke venter det, og en time han ikke tenker. Og han skal hogge ham i sønder og gi ham hans del med hyklerne. Der skal de gråte og skjære tenner.

Jeg ønsker ikke å ende opp der disse karene skal. De kommer til å være verre enn Oral Roberts, Billy Graham, Jimmy Swaggart og den gjengen med kompromissvandrere, som har hatt stor suksess i å forføre sjeler som ikke ventet det. Jeg takker Gud for Hans nåde. Vi har ikke gjort oss fortjent til det, men Han har gjort det tilgjengelig for alle de som vil motta det med en riktig holdning og motiv. Han har til og med tillatt enkelte å misbruke Hans nåde, men i følge Hans skrevne ord har disse en lønnens dag i vente, og de kommer ikke til å nyte den. Vi er bare nødt til å være ydmyke og følsomme for Guds Ånds ledelse, slik at vi ikke trækker i en av Satans snarer. Han har plassert dem overalt. I dette budskapet søker vi derfor å åpenbare mange av disse snarer for deg. Vi har fremdeles noen som skal legge sitt vitnesbyrd til de du allerede har hørt. Det er nemlig vårt ønske at du, når du hører hvordan Gud har arbeidet på dem, skal kunne dra nytte av det idet du møter spørsmål i livet.

Instruksjoner og en advarsel for den nåværende tid

Som jeg før nevnte er dette et langt budskap, men jeg tror vi kan hjelpe enkelte mennesker med å finne veien gjennom den åndelige labyrinth de så lenge har vært i. Derfor vil vi ikke bekymre oss for budskapets lengde. Det kommer til å finne veien til mange steder over hele verden, og jeg er klar over at enkelte av de mennesker som vil lese avisen, ikke er kjent med vår "Sør-Indiana"-terminologi. Jeg stoler imidlertid på at Herrens Ånd vil gjøre det forståelig nok for enhver som har stor nok kjærlighet til sannheten, slik at de kan ta i mot det. Jeg er ikke en person som ønsker å kommersialisere alt, så du kan være sikker på at vi ikke tar det opp på video for å sende ut tusener av dem og tjene masse penger. Vi ønsker bare å gjøre dem tilgjengelig for de mennesker som føler de er til hjelp. Vi sender allerede ut de trykte budskapene helt gratis til enhver som spør

etter dem, og prisen på lydbåndene ligger bare litt over produksjonskostnadene. Vår hensikt med videokassetten er bare å gjøre enda en arm av denne tjeneste tilgjengelig for de mennesker som foretrekker å motta budskapene på denne måte. Nå når jeg har sagt det, ønsker jeg å gå tilbake til vårt skriftsted i Matteus 24 og nok en gang understreke noen poeng jeg er overbevist om er viktige for troende i denne tid. For de som måtte lure på hva som menes med mat i rette tid, så vil jeg bare illustrere det for deg ved å bruke et meget naturlig eksempel. Jeg kjenner til forskjellige skikker og tradisjoner i andre deler av verden, så dette eksemplet er basert på de vanlige normer hos mennesker i denne delen av verden.

Vi er mennesker som liker å ha tre måltider om dagen. Vi spiser frokost når vi står opp etter en natts søvn, og det er visse typer mat vi naturligvis assosierer med dette måltidet. Noen få timer senere har vi så enda et måltid som til vanlig kalles middag, men som også blir kalt lunsj av mange andre. For måltidet midt på dagen finnes det også matsorter som er vanlige og akseptable. Når kveldsmåltidet kommer, da har vi dagens hovedmåltid. Mange av oss refererer til det som kveldsmat, men de av oss som kaller formiddagsmåltidet lunsj vil kalle dette kveldsmåltidet middag. Jeg personlig vil holde meg til frokost om morgenen, middag midt på dagen og kveldsmat om kvelden når du avslutter ditt arbeid og går inn for å avslutte dagen. Husk, bryllupsmåltidet (eng. the wedding supper) er ikke kalt bryllupsmiddagen (eng. the wedding dinner), og vi vet fra skriften at det kommer til å være ved kveldstid. Derfor skal vi gjøre våre uttalelser så bibelsk korrekte som mulig. Uansett hva vi vil kalle de forskjellige måltider, så finnes det likevel visse typer mat man synes tilhører et spesielt måltid om dagen. Å motta maten i denne orden er å motta passende mat til passende tid. Det er for meg som å motta den passende åndelige mat for den tid vi lever i, og akkurat det var det Jesus mente med å gi mat i rette tid. Nå da vi har sagt disse ting, skal jeg lese disse versene vi har brukt, for jeg ønsker at du skal fange opp bildet akkurat slik Jesus presenterte det

(Matteus 24:45-51) **Hvem er da den tro og kloke tjener som hans herre har satt over sine tjenestefolk for at han skal gi dem mat i rett tid? Salig er den tjener som hans herre finner i ferd med å gjøre dette, når han kommer! Sannelig sier jeg dere: Han skal sette ham over alt han eier! Men dersom den onde tjener sier i sitt hjerte: Det varer lenge før min herre kommer! Og han så gir seg til å slå sine medtjenere, og eter og drikker med drankere, da skal tjenerens herre komme en dag han ikke venter det, og en time han ikke tenker. Og han skal hogge ham i sønder, og gi ham hans del med hyklerne. Der skal de gråte og skjære tenner.**

I begynnelsen av dette budskapet har jeg gjentatte ganger konstatert det faktum at det er mer enn bare én klok tjener, selv om formaningen og identifikasjonen er ordlagt slik. Grunnen til det er at enhver person som er i tjenesten skal vite at han overfor Gud er ansvarlig for hvordan han som en tjener gjør seg kjent med tiden, hvordan han ser Kristi legeme, og hvordan han skal forkynne og presentere Guds ord for de troende, slik at skriftene kan oppfylles. Når vi betrakter disse versene her, og det å skille de kloke fra de onde, så vil jeg også understreke at den kloke tjener ikke er bro. Branham, som forkynte tilbake på 30-tallet og helt til midten av 60-tallet. Det finnes mennesker i verden i dag som vil si at bro. Branham var den kloke tjener. Da vil jeg bare si, *Hva behager?* I min kunnskap var det ingen som satte datoer for Herrens komme på den tid da bro. Branham enda var i live. Disse vers blir kun oppfylt fordi det på jord har vært en tjeneste som har gjort og sagt ting som har fått folk til å begynne å kalkulere tidspunktet for Herrens gjenkomst. De har gjort dette fordi de ikke forstod hva han sa eller hvorfor han sa det. En ånd grep fatt i dem og har fått dem til å begynne å sette i gang en tidsfaktor relatert til når de tror Herren kommer tilbake. Dette har aldri skjedd blant tilhengerne til Oral Roberts. Heller ikke har det skjedd blant Jimmy Swaggarts bevegelse. Det skjer ikke engang i Verdens Kirkeråd eller den økumeniske bevegelse blant de karismatiske. De setter rett og slett ikke datoer. Dette skjer bare blant et folk som Gud har delt med på en sånn måte at de burde vite bedre enn å gjøre slikt. De har blitt gitt den

åpenbarte sannhet for denne tid, og den burde ha ført dem tilbake til Bibelen nå, isteden for det de kaller "BUDSKAPET". Det er helt sikkert at de er i et budskap, men det er ikke Guds budskap. Det er ganske tydelig tjue seks år etter mannens bortgang fra denne verden. Etter at Gud tok ham bort fra oss, begynte mengder å tolke det han sa for å få det til å passe inn i deres egne kjødelige fantasier, og slik fullfører de disse skriftsteder. Guds plan blir allikevel ikke forandret, uansett hva enkelte skulle finne på. Det er og vil alltid være noen få menn som har forstand nok til å holde sitt hode vendt oppover, sine føtter på jorden, og sitt hjerte og sin sjel stemt til Guds ord. Slike menn er det du må følge, på samme måte som apostelen Paulus formante dem som lyttet til ham. I 1. Korintierbrev 11:1 sier han,

Bli mine etterfølgere, likesom jeg etterfølger Kristus.

Og i Filipperne 3:17-19 finner vi disse ord,

Brødre, vær mine etterfølgere! Og akt på dem som vandret etter det forbilde dere har i oss. For som jeg ofte har sagt dere, og nå igjen sier med tårer: Mange vandrer som fiender av Kristi kors. De ender i fortapelsen. Deres gud er buken, og de setter sin ære i sin skam. De trakter bare etter jordiske ting.

Du hører folk si at de ikke kommer til å følge noe menneske. Det har vært nok av kjødeligsinnede skurker som har reist rundt forkledd som menn kalt til å forkynne evangeliet, og de har fått mange mennesker til å tro akkurat det. Før eller senere vil enhver person som ønsker å vandre med Gud imidlertid ende opp med å følge etter noen. Derfor bør det helst være noen som etterfølger Kristus, for ellers vil den personen få store problemer.

Den store striden - Hva er svaret?

På grunn av at det er både vise og onde tjenere i verden i dag innen Branham's lære, så er det hele tiden en stor strid som pågår. De kloke

tjenerne passer sitt arbeid med å gi mat til Guds flokk, mens de onde tjenerne prøver å ødelegge deres vitnesbyrd og å rive ned alt det de kloke tjenerne gjør. På grunn av disses type kjemper den denominelle religiøse verden mot alt som er assosiert med bro. Branhams tjeneste og budskap, og alle de som assosierer seg med det ser de på som medlemmer av en sekt. Til en viss grad og opp til et punkt har de all grunn til å gjøre det, for de har bare fått avdekket det fanatiske element: de som bringer spott mot bro. Branhams navn, og mot selve Guds plan. Til mine kritikere ønsker jeg å si, *Hold deg i nærheten lenge nok, og du vil finne ut hva disse onde tjenerne har gjort mot Guds ord, og hva de har gjort blant uskyldig-sinnede mennesker som bare trengte noen til å lede seg.* Når det gjelder dere i den denominelle kirkeverden som ikke ser noe i noen av oss, så vil dagen komme da dere skal finne ut hvem lignelsen om ugresset egentlig pekte mot. Det vil imidlertid ikke være til noen nytte for dere, for dere vil allerede være buntet sammen for å brennes. Jeg kan kanskje høres hardhjertet ut mot enkelte av dere, men dette er bare sannhet jeg kan vise i skriften. Det er for sent på tiden til at noen bare skal leke menighet. Vi lever like på terskelen til Herrens komme, og i en tid da du enten vil ryste deg selv og komme i rett skikk med Guds ord, eller bli latt tilbake for å møte den store trengselstid som snart skal komme over denne verden. Å henge i halen på andre mens du selv ikke har noen åpenbaring er ikke tilstrekkelig til å løfte deg fra jorden i opprykkelsen. Vandringsen med Gud er en individuell ting som ingen andre kan gjøre for deg. Hvert enkelt Guds barn vil være ansvarlig for å ordne sin bryllupskledning. Den femfoldige tjeneste, som så mange snakker om i disse dager, kan bare levere deg de riktige materialene. Du er nødt til å kle deg selv, akkurat som skriften sier. Når du ser på Åpenbaringen 19:7-9, så ser der at Lammets hustru har gjort seg selv rede. Hun har på seg en rettferdighetens kjortel som bare kan lages av de som har en sann åpenbaring av skriftene. Dette er grunnen til at ingen av disse ritualistiske, denominelle, sannhets-hatende moderne kirkemedlemmer kommer til å være med i opprykkelsen. De har skydd, til og med foraktet det eneste som kan gjøre dem rede til å møte Herren i luften når Han kommer. Jeg skal lese de tre versene for deg.

La oss glede oss og fryde oss og gi ham æren! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede(eng. gjort seg selv rede). Det er henne gitt å kle seg i rent og skinnende fint lin. For det fine lin er de helliges rettferdige gjerninger. Og han sier til meg: **Skriv: Salige er de som er innbudt til Lammets bryllupsmåltid! Han sier til meg: Dette er Guds sanne ord.**

Den som nekter å vandre i sannhetens åpenbaring må ikke for et eneste øyeblikk tro at han skal være med i opprykkelsen sammen med Kristi brud. Dette å leve for Gud er et liv som må leves tjue fire timer i døgnet, og ikke noe du bare tar på når det er tid for å dra på møte. De som lever slik kommer til å ende opp sammen med alle de andre avskyelige hyklerne, og vil da ønske at de hadde åpnet sitt hjerte for Guds ord. Da vil det imidlertid være for sent. Jeg tror det finnes enkelte som trenger å høre dette før de oppriktig vil gjøre noe med sin løsslupne måte å leve et kristent liv på. Lys har intet fellesskap med mørke. De kan ikke begge være på samme sted til samme tid.

Enda et blikk på kasteskovlen i Jesu hånd

Vi må ikke bare være oppmerksomme på djevelens snarer og feller, men vi må også være oppmerksomme på det faktum at Johannes Døperen talte om en kasteskowl i Jesu hånd, og at Han med den skulle rense sin lade nøye. Jeg innser at enkelte av dere kanskje tenker, *Bro. Jackson, du har allerede gått igjennom dette*. Derfor vil jeg bare spørre dere, *Forstår du alt angående dette?* Det er nyttig for oss å tenke på dette så lenge det finnes noen som ikke forstår viktigheten i disse forskjellige poeng. Dette verset finner du i Matteus 3:12, og det er en meget viktig profeti. Denne symbolske terminologi er nemlig relatert til noe Herren har knyttet sammen med sitt ord på en slik enestående måte at det skiller det ekte fra det falske ettersom tiden går. Enderesultatet av denne atskillelse vil være at Han stiller frem for seg selv et rent, blodrenset, ORD-kledd legeme av mennesker som Han (Jesus) kan ta med til Bryllupsmåltidet, for at de

skal være med Ham mens den gamle antikrists vrede blir sluppet løs over hele den dødelige menneskehet. Johannes talte om Jesus og sa,

Han har sin kasteskovl i hånden og skal rense sin treskeplass. Hveten vil han samle i låven, men agnene skal han brenne opp med ild som ikke kan slokkes.

Disse skriftsteder vi leser har gyldighet i vår egen tid. De kunne ikke være gyldige for hundre år siden, for Jesus selv ga oss nøkkelen til forståelsen av når de skal aktiviseres. Angående atskillelsen mellom ugresset og det ekte sa Han,

(Matteus 13:30) La dem begge vokse sammen til høsten. Når det så er tid for innhøsting, vil jeg si til høstfolkene: Sank først ugresset sammen og bind det i bunter for å brenne det. Men hveten skal dere samle i låven min.

Da husker du selvfølgelig at jeg har sagt at det ikke kunne finnes onde tjenere for å oppfylle det skriftstedet før etter at den syvende menighetstids budbærer fullførte sin tjeneste til denne tidsalder. Det var da enkelte mennesker følte de hadde en grunn til å sette en dato for Herrens gjenkomst. Jeg er nødt til å tro at det finnes mennesker som sliter under disse skriftsteders tyngde, og at Guds Ånd arbeider på dem. Disse mennesker kommer garantert til å forstå hva den rette maten er, hvem som deler den ut, hva de selv bør spise, og hvordan de skal fordøye det de spiser, for at det skal produsere åndelig vekst. Åndelig vekst vil produsere enhet, harmoni og et sunt miljø blant det folk som er utvalgt til å være Guds ekte barn. Det hele er nødt til å komme til dette før det blir akseptabelt i Guds øyne. Det er bare ved Hans nåde at vi har klart oss like til denne dag, da vi har grunn til å tro at vi skal være i live og se Herren komme tilbake for å hente en menighet uten plett, rynke eller lyte. Bare Gud selv kjenner tidspunktet når den siste forutvalgte sjel skal nå sin fulle modenhet. I mellomtiden kommer de onde tjenerne til å fortsette med å forfølge de kloke, og kasteskovlen i dette budskapet vil fortsette

med å utvise de som ikke er forankret på en ekte åpenbaring av Guds ord. Kasteskovlen virker ikke i Billy Grahams budskap, og heller ikke i budskapet til noen av de andre populære fjernsynspredikanter. Den fungerer bare i dette endetidens åpenbarte budskap som først ble gitt oss av Guds budbærer til denne tid, og den virker ved det vi vanligvis refererer til som tvetydige utsagn Gud tillot bro. Branham å komme med fra tid til annen.

Før jeg fortsetter med dette budskapet vil jeg gi dere en mulighet å høre det personlige vitnesbyrdet til enda en kjær sjel hvis liv ble påvirket av bro. Branhams tjeneste gjennom årene. Søster Hess møtte bro. Branham for mange år siden, så jeg vil nå at hun skal komme frem og si det som ligger på hennes hjerte.

Søster Hess' vitnesbyrd

Jeg er fra Milltown, Indiana. Bro. Branham så i en visjon noen i Milltown som hadde behov for helbredelse. Han kom, ba for henne, og Gud helbredet henne. Hun ønsket å bli døpt i Jesu Kristi navn. Menneskene i Milltown trodde selvfølgelig ikke på dette, så nyheten spredte seg som ild i tørt gress gjennom byen. Allikevel var det sant, og hun ønsket definitivt å bli døpt i Jesu navn. Han forkynte, og fortalte oss om det, og hadde så dåp på søndag ettermiddag. De som skulle bli døpt var fra Georgia og et par fra Jeffersonville som han hadde med seg. Jeg tror stedet var litt utenfor Milltown. Mens han døpte var Guds kraft så sterk at vi som hadde dratt for å overvære dåpen gikk ut i vannet og ble døpt. Dette var menn, kvinner, mennesker som bare var der for å overvære dåpen. Å, kraften var så sterk og Gud var så virkelig. Noen menn stod et lite stykke unna, oppe på en bakke, og lente seg mot et ståltråd-gjerde. De sa at kraften var akkurat som elektrisitet som kom fra gjerdet. Jeg bare priser Gud for at jeg fikk muligheten til å møte bro. Branham. Han var en vidunderlig mann. Jeg har aldri hørt om noen som ham. Jeg priser Gud. Priset være Hans navn. Jeg priser Gud for bro. Jackson også. Jeg har heller ikke hørt om noen som ham, på samme måte som jeg aldri har hørt om noen som bro. Branham. Han har virkelig blitt

brukt av Gud til å gi meg lys i Bibelen. Prisskje Gud! (Bro Jackson sier) Gud velsigne deg, søster.

Noen måter Gud arbeider på - for å lede mennesker til sannhet

Gjennom årene har jeg observert hvordan Gud har tillatt Satan å legge sykdom og plager på mennesker, og det har fått dem til å strekke seg ut etter hjelp. Slik var det mange av dem først fant sin vei til et møte for å høre bro. Branham forkynne, og for å sitte under hans tjeneste. På slutten av 50-tallet så jeg mange mennesker komme på hans møter, og etter at de da kom og ga sine vitnesbyrd, fant man snart ut at Gud mange ganger tillot Satan å legge disse fysiske behov ned, bare for å få dem til å strekke seg enda litt lenger for å finne hjelp. Før eller senere ville de høre om denne mann, og slik ble de ledet dit hvor de kunne være vitne til hans liv og tjeneste. Gud brukte forskjellige virkemidler for å få enkelte av oss på rett sted. Mange mennesker begynte å hungre etter noe de manglet når det gjaldt å høre sannheten. De kunne se at ting i kirkesamfunnene de hadde gått i, begynte å bli så formalistiske, så kalde og likegyldige, at å gå på møte hadde blitt en kjedsommelig plikt. Det var ingenting der som kunne tilfredsstille deres sjel. Da de så kom til å høre om denne manns liv og hans lære, så det ut til at det gjenopplivet dem, akkurat som du lader opp et batteri. Da jeg og min kone ble ledet ut av Metodistkirken for å høre bro. Branham, sa jeg, *Denne mannen får Bibelens Jesus til å bli mye større enn en hvilken som helst teolog eller en hvilken som helst professor fra Asbury College eller noen andre.* Jeg hadde hørt dem alle. Jeg hadde hørt noen av de store radio-forkynnerne på 50-tallet. Jeg kan navngi dem, men det skal jeg ikke gjøre. På radioen gjorde de det meget bra i enkelte emner som Bibelen lærer, men det var noe ved bro. Branhams liv og tjeneste som gjorde Jesus mye større enn jeg noensinne før hadde sett Ham. Etter at jeg så hvordan Guds Ånd arbeidet gjennom hans liv, så begynte et bilde å bli malt inne i mitt hjerte. Den mannen var sendt av Gud for å vise den religiøse verden at den levende Guds ekte menighet ikke kommer til å ende opp bare som en fundamentalistisk gruppe mennesker som tror Bibelens skrevne bokstav, helt uten åpenbaring. Den er nødt til å være en åndelig, dynamisk organisme

oppbygd av mennesker som vet hvordan man skal vandre i sannhetens fellesskap, og som synes det er en glede å vandre slik. Det tilfredsstillende er sult, en lengsel i våre hjerter. Det er slik Gud lar vår åndelige appetitt bli tilfredsstilt, akkurat på samme måte som vi stiller vår legemlige appetitt. Når Guds Ånd får lov til å manifestere seg, og får lov til å arbeide i og gjennom de forskjellige lemmer på legemet akkurat som Han leder det, så er det vidunderlig å være en del av det. Når du leser Apostlenes gjerninger, så kan du ikke unngå å se et åndelig legeme av mennesker som Guds Ånd fritt kunne arbeide gjennom. Han levde i dem, han motiverte dem, og ga dem kraft da det var omstendigheter som de måtte ta seg av. Kristenheten mistet mye av dette. Da jeg satt under denne manns tjeneste ble jeg gjort oppmerksom på at han kom til denne tidsalder for å være et vitne, og en forkynner, av den sannhet som Guds menighet i Apostlenes Gjerninger stod for. Hvorfor? Slik at endetidens menighet kan være satt sammen av samme type mennesker. Det fikk meg til å ønske å være en slik åndsfylt og åndsledet person. Jeg ble så lei av å gå i Metodistkirken og gå gjennom det samme strevet, uten noensinne å få særlig mye tilfredsstillelse igjen. Mange ganger ville møtene bare ende opp i en søndagsskole-diskusjon, eller du kan kalle det en argumentasjon. Dette har jeg sagt før. De kunne ha rengjøring for å få ut støvet i kirkelokalet, og hvis noen tilfeldigvis skulle flytte pianoet litt, så kunne du forvente å få høre det fra noen neste søndag. *Hvem flyttet pianoet?* De ville bli skikkelig opphisset over dette, som om ingen hadde noen rett til å gjøre noe uten å stemme over det først. Dette ble jeg så absolutt lei av. Derfor var det at Gud arbeidet på min kone og meg etter at vi var så heldige å få møte bro. Branham i oktober 1952. Vi begynte å gå i Branham-tabernaklet, og jeg kommer aldri til å glemme den søndag kvelden i begynnelsen av 1953, da vi dro dit og fant ut at de skulle ha fotvask. Jeg visste ingenting om fotvasken. Vi var glade over å få ta del i nattverden, men da den delen av møtet var over og bro. Branham sa at vi nå skulle ha fotvask, da tenkte jeg, *Hva er det?* Jeg husker at jeg hørte min bestefar på min mors side fortelle om de gamle baptistene som hadde fotvask, men av en eller annen grunn trodde jeg ikke at jeg noen gang ville møte slike mennesker. Jeg fant senere ut at dette ikke var

fotvaskene baptister, men fotvaskende, Hellig Ånds-fylte, Bibel-troende mennesker som elsket Gud og ønsket å vandre i henhold til Hans ord. Det viste seg at det var et hull i en av sokkene jeg hadde på meg den kvelden. Jeg var så forlegen over dette at jeg sa, *Det kommer ikke på tale at jeg skal gå inn dit og la noen få se det hullet i sokken min.* Jeg fortalte bro. Branham om det senere, og han fikk seg en god latter over det. Jeg bestemte meg for rett der og da, at fra nå av skulle jeg ha på meg skikkelige sokker (Jeg bare tenkte at du ville like å høre hvordan jeg ble introdusert til fotvask). Årene gikk etter at vi begynte å gå på møtene i Branham-tabernaklet, og så kommer vi til desember 1960, det tidspunktet da bro. Branham ble ledet til å forkynne om menighetstidene. Jeg satt der på plattformen hver eneste kveld. Han tok for seg historien fra hver enkelt tid, og han leste fra forskjellige historiske nedtegnelser av de Nikeiske fedre og andre som gikk tilbake til den spesielle tid. På denne måte bragte han ut noen av de tilstander og ting som var under utvikling, og viste hvordan det påvirket mennesker. Da man satt der i alle de møtene, kunne man ikke unngå å se hvordan den Herre Jesu Kristi menighet, like fra begynnelsen på Pinsefestens dag, har reist ned gjennom tiden, og hele tiden blitt erstattet av de kommende generasjoner. Og også hvordan menigheten har gått gjennom disse syv forskjellige trinn, og til slutt endt opp her i Laodikea, den siste av de syv tidene. Møtet oppmuntret meg virkelig, og det fikk meg til å innse hvor mye jeg takker Gud for at Han har ledet meg til sannhet. Jeg tenkte, *Prisskje Gud, jeg har funnet en mann som kan forkynne Bibelen slik den bør forkynnes, uten å måtte forkynne til fordel for baptistene, metodisten, eller Kristi Kirke (The Church of Christ), eller det katolske hierarkiet. Han forkynner det på en måte som lar deg og meg vite at Jesus Kristus er hode for Sin menighet.* Jeg begynte å si, *Herre, jeg ønsker å være en Bibel-troende forkynner.* Halleluja! Han svarte min bønn.

Bro. Jacksons drøm om den åpenbarte sannhets klippe

Jeg husker meget godt noe som skjedde i februar måned året 1961. På den tid gikk alt bare bra i bevegelsen. Folk bad og sa, *Å Gud, må dagen snart komme da du skal sende meg ut for å arbeide i din tjeneste.* De ba

om Åndens gaver og alt slikt. Vel, i februar så jeg meg selv i en drøm en natt. I drømmen så jeg meg selv komme gående bortover et bølgende landskap. Jeg vet hvordan bro. Branham fortalte dette i budskapet "*Mine herrer, er dette tiden*", men jeg forteller drømmen slik jeg så den. Når jeg da vandret gjennom dette bølgende landskapet, så minnet det meg om en strekning av området når du forlater Pekin, Indiana og drar mot Salem. Landskapet begynte å stige. Det var ikke flatt land. Jeg beveget meg der, gikk bortover, og med ett visste jeg med meg selv at jeg beveget meg mot et punkt der jeg kom til å møte mange mennesker. Da jeg endelig kom opp til toppen av en haug, så kunne jeg langt borte over horisonten se individer som begynte å forme en gigantisk sirkel. Jeg fortsatte, og så meg selv gå ned i en liten dal, for så å komme opp på en ny liten haug. Denne sirkelen av mennesker ble fortsatt større, og området i den umiddelbare nærhet ble veldig fullt. Endelig kom jeg over den siste haugen, og jeg skuet langt fremover. (Bro, Branham sa i sitt hefte at det var som på et fjell, men det var det ikke.) Der så jeg denne ensomme skikkelsen stå ved en klippe i sentrum av dalen. Da jeg så den lille skikkelsen på avstand, visste jeg at det måtte være bro. Branham. Sirkelen av mennesker, hundrede og tusener av dem, nærmet seg dette punktet, og jeg så meg selv komme til et visst punkt da jeg ropte meget høyt, *Lytt til det han sier, for han vil ikke alltid være her*. Jeg bare fortsatte å gå. Sirkelen av mennesker ble bare tettere og tettere. **Da jeg kom nærmere, ropte jeg ut en gang til, Lytt til det han sier, for han vil ikke alltid være hos oss.** Da bro. Branham refererte til denne drømmen i budskapet "*Mine herrer, er dette tiden*", så nevnte han aldri de ordene. Han hadde en grunn til ikke å nevne dem. Etter at jeg hadde sagt de ordene for andre gang, så hadde den store mengden samlet seg rundt ham. Vi var samlet rundt ham, og han stod ved en klippe som stakk opp av jorden. Selve klippen var på toppen like flat som et lite frokostbord. Så la jeg merke til at det omlag seks tommer (18 cm) fra toppen var en tynn linje hele veien rundt, og mellom denne linjen og toppen var noen ord vakkert inngravert, slik som du ser på gravsteiner. Dette er ordene som var inngravert: **Den åpenbarte sannhets klippe.** På toppen av den flate overflaten lå det en lang stang, slike som man bruker

i steinbrudd. Jeg visste at den lille mannen som stod der var den eneste som visste hvordan han skulle bruke denne stangen for å oppnå det som skulle oppnås. Så tok han stangen, lente seg bakover og slo mot den tynne linjen. Da han gjorde dette løsnet formelig toppen på denne klippen. Han lurte stangen inn under toppen, og begynte å flytte den. Til slutt hadde han arbeidet hele topplaget av, og frem kom nylig avdekket stein som så akkurat ut som edel kalkstein. Det så ut som det var snøflak i den, og den glitret. Da han hadde gjort dette la han stangen tilbake på toppen av klippen og sa disse ord, *Stå på dette*. Med det snudde han seg og begynte å bevege seg ut av mengden. Noe inne i meg sa, *Hold øye med ham*. Jeg snudde meg til siden slik at jeg på samme tid som jeg så på klippen, kunne jeg i øyekroken nå og da se hvordan han beveget seg bort fra oss. Han begynte å gå vestover, og bare fortsatte å gå. Til slutt ville han forsvinne en liten stund og så dukke opp på en annen haug. Igjen ville han forsvinne ut av syne, og så dukke opp igjen, og til slutt forsvant han helt ute av syne. Jeg visste da han forsvant ut av syne for siste gang at jeg aldri ville se ham igjen. Jeg så tilfeldigvis på solens stilling. Den stod lavt på himmelen i vest, og kastet kveldsskygger tilbake langs bakken. Med det kastet jeg blikket tilbake på klippen, og den store folkemengden så fremdeles på den. Alt var stille da de stod der og kikket. Ingenting ble sagt. Etter en viss tid la noen merke til at bro. Branham var borte, og de sa, *Hvor er bro. Branham?* En annen sa da, *Hvor er bro. Branham? Hvor gikk bro. Branham? Å, bro. Branham!* Kaos brøt ut, og mennesker begynte å snu seg fra klippen og sprang idet de ropte, *Å, bro. Branham! Å, bro. Branham!* Noen ropte bokstavelig talt, *Hvor er bro. Branham?* Den store folkemengden forlot stedet og dro tilbake samme vei som de hadde kommet fra. Bare et lite antall mennesker ble stående igjen der ved klippen. Tiden gikk videre etter dette, og oktober 1962 kom. Jeg spurte bro. Branham om han kunne komme en torsdag kveld og forkynne, og det gjorde han. Jeg hadde ønsket en anledning til å fortelle drømmen til ham. Da han var ferdig med å forkynne, ba han for enkelte syke mennesker, og så kom det noen inn gjennom sidedøren (ikke i denne bygningen, men den vi hadde i Clarksville) og sa, *Det er noen i en bil utenfor som trenger forbønn*. De

spurte om bro. Branham kunne komme ut og be for den syke personen. Han sa, *Ja. Bro. Jackson, la oss gå!* Vi gikk ut til bilen og ba for personen. Så, idet vi fjernet oss fra de andre menneskene, grep jeg anledningen til å si, *Bro. Branham, jeg har hatt en drøm jeg ønsker å fortelle deg.* Han sa, *Bra.* Han spaserte bort til stasjonsvognen sin og satte seg i den. Så sa han, *Sett deg på den andre siden.* Jeg satte meg i førersetet, og Billy Paul satte seg i baksetet. Jeg fortalte ham drømmen jeg akkurat har fortalt dere. Da jeg hadde fortalt ferdig, sa han disse ord til meg, ord som aldri er nevnt i budskapet "*Mine herrer, er dette tiden?*", da han nevnte drømmen. Han tok opp Bibelen sin fra dashbordet, og sa, *Bro. Jackson, dette er i ferd med å skje, ikke sant, Billy Paul? Vi gjør oss klar til å flytte til Tucson, Arizona.* Faktisk var det i begynnelsen av året, fordi jeg fortalte ham drømmen i oktober 1962. Han sa, *Nå, bro. Jackson, vil jeg du skal huske at når alt dette skjer, så hold deg til dette Ordet.* Han holdt så opp Bibelen han akkurat hadde tatt opp. Han sa, **De kommer til å søke etter alt mulig, og lære bort alt mulig.** Dette har de gjort siden hans død, og likevel venter de på at han skal komme tilbake og gjøre noe stort. Etter tjue seks år er jeg bare nødt til å si, *Hva kunne den mann gjøre for å forandre bildet?* De ønsker bare å idolisere, guddommelig-gjøre, og de får det syke bildet til å bli enda verre enn det allerede er. Derfor er det én ting jeg ønsker å si til de som kommer til å lese dette i "*Striden*", se videokassetten eller høre meg på lydbånd. Du vil ikke få se William Marrion Branham komme tilbake fra graven for å ha en telttjeneste eller noe annet på denne siden av opprykkelsen. Selv om tiden strakk seg enda tusen år og du ennå levde, så ville du fremdeles ikke få se noe slikt finne sted. Gjennom seks tusen år finnes det ikke noe som forteller oss at Gud noensinne har latt noen komme tilbake fra de døde for å advare en gjeng med kjødeligsinnede menn for å rette opp deres liv. Han lot ikke den rike manns familie bli advart av døde som stod opp igjen, og Han kommer heller ikke til å tillate det i vår generasjon. Gud har en levende tjeneste til å ta seg av det Han mener er nødvendig. Og om du ikke vil legge deg under den tjenesten Gud allerede har satt til å gjøre jobben, hvilken rett har du så til å forvente at Han skal oppreise fra de døde et menneske som allerede har

fullført sin del av Guds plan? Stoler du ikke nok på hele skapelsens suverene Gud til å tro at Han er i stand til å holde liv i alle sine utvalgte tjenere, til de har utført det de var kalt til å gjøre? Les de første syv versene i Åpenbaringen 11 hvis du tviler på det. Guds plan er ingen "prøving-og-feiling"-situasjon. Satan har ikke fått lov til å ta livet av en eneste trofast Guds tjener før denne tjeneren hadde fullført sin del av kallet. Jeg vet at det kanskje har sett ut slik enkelte ganger, men det er på grunn av at vi ikke ser alle ting slik Gud ser dem. Gud oppfyller fremdeles sin frelsesplan uansett hvordan det til tider ser ut for oss dødelige mennesker.

Om de syv segl

I slutten av året 1962, i desember, forkynte bro. Branham budskapet jeg allerede har nevnt, *Mine herrer, er dette tiden?* I første del av neste år flyttet han til Arizona. I mars og april 1963 kom han tilbake og forkynte åpenbaringen av de syv segl, så langt som de ble åpenbart for ham. Hvorfor sa jeg det slik? Rett og slett fordi jeg ønsker at du skal lytte nøye til det jeg sier etterpå. **Bare seks av de syv seglene ble brutt.** Vi har nå åpenbaringen av hva de første seks gjelder, men selv om han kommenterte det syvende segl, så sa han med sin egen munn at han ikke visste hva det syvende seglet inneholdt. Med andre ord ble ikke seglet brutt, og den fullstendige åpenbaringen ikke åpnet for ham. Han følte naturligvis at det hadde noe å gjøre med Herrens komme, og han kom med slike kommentarer, men prøv ikke å fortelle meg at han forkynte åpenbaringen av alle de syv segl. Han gjorde ikke det. Jeg hater å måtte si det om og om igjen, men det er nødvendig for meg å gjøre det så lenge det finnes mennesker der ute som sier at han åpenbarte alle seglene. Nei, det gjorde han så absolutt ikke. Mange ting begynte å finne sted da året 1963 gikk mot slutten. Du begynte å legge merke til at enkelte mennesker flyttet fra forskjellige deler av nasjonen bare for å prøve å slå seg ned der de følte de hadde enkel adgang til bro. Branham og hans tjeneste. Enkelte kom til området rundt Jeffersonville, andre dro til Tucson. Mange flyttet på seg bare for senere å finne ut at det forårsaket deres egen åndelige og naturlige ødeleggelse. Noen begynte til og med å

si at ingen kunne bli frelst etter at seglene var forkynt, fordi Jesus nå var gått av nådens trone. Det var et resultat av en uttalelse bro. Branham kom med da han først begynte å forkynne seglene, og ikke på grunn av at han lærte det bort slik. Det han sa fikk det bare til å virke som om Jesus hadde gått ned fra nådens trone.

Utfrielse i rett tid

Når vi nå kommer til året 1964 i vår gjenfortelling av historien, så skal jeg fortelle om en spesiell opplevelse da min egen kone ble helbredet. Min kone og jeg hadde gått gjennom mye følelsesmessig og psykisk press gjennom kritikk fra hoveddelen av bro. Branhams tilhengere, på grunn av vårt standpunkt angående kirkeorden. Jeg tror jeg må ha gått gjennom et år med sykdom. Jeg dro ikke til lege eller noe slikt, jeg følte meg bare syk på innsiden. Til tider føles det som hjertet mitt ville stoppe å slå. Hver eneste gang jeg lyttet til diskusjonen om det, spilte lydbåndet fra det eller så på dette med kirkeorden, så kom jeg til den konklusjon at det ikke stod om noe slikt i Bibelen. På samme tid visste jeg at han hadde rett til å innføre en slik ting, fordi det fantes tilstander som måtte rettes på. I februar 1965 hadde jeg den opplevelsen jeg nå skal fortelle deg. Det var den gangen bro. Branham kom tilbake og forkynte om *Ekteskap og skilsmisse* ved Parkview videregående skole i Jeffersonville. Den siste kvelden da jeg satt der, var det akkurat som om Herrens Ånd sa til meg, *Hvor lenge skal du tvile?* Da dette spørsmålet ble presentert for meg, sa jeg i mitt hjerte, *Det står ikke i ordet, så jeg vil ikke akseptere at det skal forkynnes eller innføres i min menighet.* Da jeg tok det standpunkt følte det akkurat ut som om en gigantisk saks kom nedover ryggen min og klippet av det stålbåndet jeg hadde hatt rundt brystet. I mer enn et år hadde jeg følt det som om jeg hadde på et stramt belte eller et jernbånd festet rundt meg, slik at jeg knapt kunne puste. Dette ble i ett øyeblikk løsnet fra meg, og helt fra den stund og like til i dag har jeg aldri følt det båndet rundt meg igjen. Jeg innser at Satan måtte løsne sitt grep over mitt liv i det øyeblikk jeg i mitt hjerte bestemte meg.

Nå skal jeg gå tilbake til året 1964 og fylle inn noe annet jeg ønsker å dele med deg. Min kone hadde utviklet en veldig kronisk og akutt blæreinfeksjon. Hun hadde gått til familiedoktoren mange ganger, og han fortsatte bare å gi henne forskjellige typer medisiner. Til slutt sa han til henne at han skulle gi henne et spesielt medikament, og hvis det ikke virket, ville han kanskje være nødt til å sende henne til en spesialist. I juni det året hadde bro. Branham helgemøter i Topeka, Kansas. Jeg bestemte meg en kveld (etter det møtet vi har midt i uken) at jeg skulle ta med meg min kone til Topeka og se om jeg ikke kunne få henne inn i bønnekøen. Vi forlot menigheten den kvelden og kjørte så langt vi kunne. Vi kom nesten til St. Louis, og kjørte så inn til veikanten for å få litt søvn i bilsetene. Ikke lenge etter gikk solen opp, og vi fortsatte videre, for vi ønsket å være sikre på at vi nådde frem til Topeka før kvelden. Da vi kom til Topeka, så viste det seg at det var ikke i henhold til Guds plan at min kone skulle få komme med i bønnekøen. Det virket som om alle våre forsøk på å gjøre noe ble blokkert, og vi ble hindret i å utføre det vi kom for. Vi syntes om å treffe mange av menneskene der, men jeg kommer aldri til å glemme hvor bekymret jeg følte meg på hjemveien. Jeg tenkte, *Vel, Herre, du vet alt om min kones problem. Jeg kan bare ikke utholde å se henne streve med denne pinefulle saken særlig lengre.* Jeg var meget bekymret over denne fysiske tilstanden i hennes legeme da jeg kom hjem den kvelden, og så hadde jeg en drøm. Jeg så meg selv sammen med min kone, og vi gikk inn i bro. Branhams hus. Da vi gikk inn kunne jeg høre meg selv fortelle om min kones problem til bro. Branham. I drømmen kunne jeg høre ham si, *Søster, kan du sette deg her. Bro. Jackson, kunne du sette deg der borte?* Etter at jeg hadde denne drømmen, følte jeg meg ledet til å ringe Billy Paul. Jeg sa, *Billy Paul, kan jeg få snakke med bro. Branham, for min kone er i behov av forbønn.* Han sa, *Selvfølgelig, bare kom opp hit i kveld.* Vi dro opp dit, og han møtte oss ved døren og hilste oss da vi kom frem. Vi gikk inn i huset og han sa, *Vel, bro. Jackson, hva er problemet?* Jeg satte ham inn i hennes tilstand på vår vei fra inngangsdøren og til den delen av huset de bodde i. Han satte seg på pianokrakken først, og så sa han til slutt, *Søster, kan du sette deg her?* Han plasserte henne i sofaen, og jeg satt i en stol ikke

langt unna. Han fortsatte å snakke. Så sa han, *Jeg tenker du lurere på hvorfor jeg snakker, men jeg venter bare på Herren for å se hva Han ønsker jeg skal gjøre.* Så fortsatte han bare å snakke om andre ting. Ikke lenge etter reiste han seg fra pianokrakken og gikk over til sofaen og satte seg ned ved siden av henne, og så sa han, *Søs. Jackson, du bekymrer deg meget.* På det tidspunkt hadde vi begge vært meget bekymret over denne kirkeorden-saken, og det faktum at folk så på oss som en gjeng med frafalne. Idet han sa dette begynte han å forklare enkelte ting. Jeg skal ikke gjenfortelle hva han sa om hvordan enkelte ting foregår i kroppen. Han sa imidlertid at disse blæretilstandene noen ganger kan utvikle seg til sår på blæren. Han forklarte det på en slik måte at du ikke kunne unngå å skjønne hvor realistisk denne saken var. Mye av det skyldes bekymringer og stress, og press som bygger seg opp. Han tok av seg armbåndsuret, noe han gjorde hver eneste gang han ba for noen og kom til å bruke denne gaven. Guds kraft som arbeidet på denne måten ville mange ganger ødelegge uret. Det skjedde en gang i Tabernaklet. Søs. Drucie Wood var der og så det. Idet han tok av seg klokken og la den på et bord, tok han min kones hånd og sa, *Ja, infeksjonen har faktisk nådd et slikt sår-stadium.* Han sa, *Dette kan være veldig alvorlig til tider.* Etter at han hadde sagt dette, ba han. Etterpå gikk han tilbake til pianoet og satte seg på krakken og fortsatte å snakke om andre ting. Søs. Branham hadde vært opptatt med andre gjøremål i en annen del av huset, så når hun kom inn i rommet der vi var, sa bro. Branham til henne, *Søs. Mede, du var ikke her da vi ba for søs. Jackson, men jeg tror Gud har gjort noe for henne.* Han reiste seg fra pianokrakken, gikk bort til min kone og tok hånden hennes. Gaven han hadde, arbeidet på den måte, at når han tok hånden din, ville hans egen hånd svulme opp og bli rødflammet. Han sa at han noen ganger kunne høre noe som lignet en brølende lyd, da den åndsmakt som forårsaket tilstanden i mennesket gikk mot gaven. Den andre gangen han tok hånden hennes, sa han, *Se der, det er borte.* Søs. Jackson, *du har mer tro enn jeg tenkte du hadde.* I drømmen husket jeg at han sa disse ord idet vi dro derfra den dagen: *Søs. Jackson, vær ikke bekymret. Alt vil bli bra.* Det første han sa da vi gjorde oss klar til å dra den dagen, idet vi gikk

mot døren, var dette, *Søs. Jackson, hvis jeg var deg ville jeg dra tilbake til legen og få sjekket tilstanden din om ca. tre dager.* Hvilke ord hørte jeg ham si idet vi gikk ut av døren? *Søs. Jackson, vær ikke bekymret. Alt vil bli bra.* Det var akkurat slik jeg hørte det i drømmen. Vi dro hjem, og i de neste tre dagene følte min kone seg så bra at hun sa, *Jeg føler meg bra, det er ikke nødvendig å dra til legen.* Hun stod opp en morgen omtrent en uke senere, og følte det som om alt var kommet tilbake på henne. Jeg sa, *Da drar vi til doktoren.* Vi gjorde oss klar og dro av sted til legen, og alt dette forlot henne på vei til legekantoret. Hun dro dit allikevel og legen lot henne gå gjennom forskjellige prøver. Etterpå sa han, *Alt er helt fint.* Slik har det vært helt siden den dag. Jeg sier disse ting for å la folk rundt om i verden få vite at dette var en mann som forstod hvor en lege passer inn i bildet. Han ville selv gå til en lege fra tid til annen. Han ville bruke en lege når han hadde behov for det, men han innså også at det var tider da Gud ikke ville tillate legen å gjøre noe som helst godt. Etter at Gud har rettet opp en situasjon skaper Han mange ganger mulighet for den helbredede personen til å dra tilbake til legen, for noen ganger er det nødvendig med legens diagnose eller prøve for å bevise at Gud har gjort noe. Da blir det en stadfestet gjerning, og det produserer et vitnesbyrd om at Gud i sannhet er en helbreder. Nei, dette var ikke en mann som fordømte deg fordi du tok en aspirin om du hadde hodepine. Mange ganger ville han selv gjøre det. Jeg sier dette for å gi Gud ære, og slettes ikke for å ta noe bort fra bro. Branham. Han visste når han skulle stole på Gud for utfrielse, men han følte ingen skam, og følte slettes ikke at han syndet om han bestemte seg for å ta en aspirin eller noe slikt. Det kreves åndelig prioritering å vandre med Gud i sannhet, men det kreves ikke at man skal bli fanatisk, med en "skal, skal ikke"-holdning. Det var rett og slett noe ved den mannen som forandret livene til mange mennesker.

Edith Wrights begravelse

Da vi nærmet oss slutten av 1964, i desember måned, skjedde det en spesiell kveld at jeg var i ferd med å legge meg, og jeg tenkte ikke på noe spesielt, og da ringte plutselig telefonen omkring kl. elleve. Det var søs.

Wright (Bro. George Wrights kone) som ringte. Hun sa, *Bro. Jackson, jeg ringer for å la deg vite at søs. Edith nettopp gikk bort. Hun ville at du skulle tale i hennes begravelse.* Jeg sa, *Søster, hvis Gud vil skal jeg gjøre det.* Dette skjedde i desember 1964. Bro. Branham hadde allerede flyttet til Arizona. Jeg sa til min kone etter at vi igjen hadde lagt oss, *Kjære, husker du drømmen jeg hadde da vi var på Cuba i desember 1957?* I den drømmen så jeg meg selv gå inn i et begravelseslokale her tilbake i Statene. Jeg spurte meg selv, *Hvem er død?* Jeg gikk nedover midtgangen, og så at det stod en kiste på stativet. Jeg gikk bort til kisten, og den var lukket, men der på stativet var det slike små minnekort. Jeg leste ett av dem, og det lød, *Edith Wright gikk bort på den og den datoen. Minnestunden vil bli ledet av pastor Raymond Jackson i det og det lokalet.* Jeg våknet fra min søvn, og sa til min kone, *Jeg har nettopp hatt den rareste drøm. Jeg forstår den rett og slett ikke.* Husk nå på at dette skjedde da vi var på Cuba i desember måned 1957. På det tidspunkt bodde fremdeles bro. Branham her. Denne Wright-familien var nære venner av bro. Branham. Mange ganger har jeg hørt ham si at hvis han noen gang fikk en telefonoppringing om at lille Edith Wright trengte ham, så ville han komme, uansett hvor han måtte være. Hennes navn var nevnt mange ganger i talene hans. Den eldre garde vet hvordan det var. Han elsket denne familien, for han brukte ofte å dra innom dem og spise sammen med dem den gang han arbeidet med å sjekke kraftlinjene. De ble nære familievenner, og var bundet til bro. Branhams liv og tjeneste på mange måter (Denne familien kom også inn i sannheten under møtene i Milltown. Det var der bro. Branham ble kjent med dem). Jeg hadde alltid trodd at hvis noe skulle skje den stakkars, invalide jenta, så ville bro. Branham lede begravelsen, ikke meg. Det var bare den naturlige måten å se tingene på. Gud var den eneste som visste at det ikke ville bli slik. Syv år senere var imidlertid drømmen jeg hadde om lille Ediths begravelse i ferd med å gå i oppfyllelse. Bro. Branham hadde flyttet bort fra dette området, og på det tidspunkt hun døde, var bro. Branham i et møte han følte han ikke kunne avslutte for å komme tilbake hit og lede begravelsen. Det var grunnen til at søs. Wright ringte meg den kvelden.

Jeg og min kone snakket om det en liten stund, og så sovnet jeg og drømte en ny drøm.

Bro. Jacksons drøm om den hvite hesten

Min kone og jeg snakket om søs. Wrights telefonoppringing og om drømmen jeg hadde hatt syv år tidligere. Så falt jeg i søvn og jeg så meg selv og min kone sitte i bilen. Min kone kjørte. Når vi er på en lengre tur skifter vi ofte på å kjøre. Jeg vil dere skal vite at det ikke er på grunn av at min kone bestemmer alt. Min kone har gjennom årene på alle måter vært en sann støttehjelp for meg. Jeg vet ikke hva jeg skulle gjort uten en kone som kunne kjøre bil den gang jeg brukte all min tid på gårdsarbeidet. Det kunne ofte skje at jeg var ute på jordet med traktoren og noe gikk i stykker, og hvis jeg da kom meg til en telefon, ville jeg ringe henne og si, *Kjære, kan du dra ned til delebutikken i Corydon og få tak i denne spesielle delen for meg og ta den med til meg?* Hun ville avslutte det hun holdt på med, hente barna for å få tak i denne delen og ta den med til meg. Det er bare et lite eksempel på de mange måter hun har vært min hjelper, i tillegg til å være en trofast hustru og en hengiven mor for våre barn. Hun har imidlertid aldri prøvd å fortelle meg hvordan jeg skal kjøre traktoren eller noe slikt. Heller ikke har hun noen gang prøvd å styre min tjeneste, uansett hva mine kritikere skulle si. Jeg sier bare disse ting på grunn av noen av mine kritikere der ute, for de har funnet opp historier om at min kone styrer det hele. Jeg vil at verden skal vite at jeg giftet meg med en kvinne som vet hvordan hun skal være en hustru og hjelp, og som vet hvordan hun skal ta vare på et hjem.

Jeg skal gå tilbake til drømmen nå. Jeg sovnet, og så meg selv og min kone ute på reise i bilen vår. Min kone kjørte. I mitt hjerte visste jeg at vi var på vei til et sted for å være med på et møte. Jeg visste også at vi aldri hadde vært der før. Så, idet jeg satt der på passasjersiden og slappet av og så ut gjennom vinduet, så ser jeg en liten flekk på himmelen. Himmelen var klar. Flekken kommer nærmere og nærmere og nærmere. Jeg holder øye med den, og idet den kommer nærmere og nærmere, ser jeg at det er en mann på en hest. Tanken slo meg at jeg innbiller meg

ting. Det er helt umulig at en mann rir på en hest oppe på himmelen. Jeg bare snudde mitt hode bort uten å si noe til kona, og jeg holdt hodet mitt slik en liten stund. Etter noen øyeblikk tenkte jeg, *Jeg skal snu meg igjen, og se om den tingen er der ennå.* Jeg snudde meg igjen, og nå dalte mannen på hesten på en slik måte at jeg visste han hadde i sinne å stoppe oss der ved siden av veien. Da jeg så at han var meget nær oss, sa jeg til min kone, *Kjære, kjør inn til siden her, for jeg ønsker å se dette. Det er en mann på en hest der oppe i luften.* Da hun kjørte inn til veiskulderen, var hesten med rytteren kommet ned på bakken, og stod et lite stykke foran oss, enda litt lenger til side for veien. Det var en vakker, hvit hest, og i salen satt en mann jeg gjenkjente som bro. Branham. Han var kledd som en slags viltvokter. Jeg, min far og min mor brukte å dra på hjortejakt i staten Colorado, og der har jeg til tider sett disse viltvokterne. Jeg satt der og så på ham, og han snudde seg i salen, pekte på meg med sin finger og sa, *Du! Gjør deg rede! Det er en gjerning for deg å gjøre.* Han hevet fingeren sin og sa, *Gjør deg selv rede for den gjerning du er kalt til, og hvis du tror disse ord, så skal du bli gitt en mektig hest som i kallet skal bære deg til de steder du er kalt.* Han gjentok det og rørte ved tømmene, og hesten snudde, gjorde et par runder og var tilbake der oppe på himmelen. Jeg bare satt og betraktet hesten. Han red bort med denne vakre, hvite hesten like inn i solen (Dette er den andre drømmen jeg hadde hvor jeg visste at jeg aldri ville få se ham igjen da han nå dro mot solen). Jeg snudde så mitt hode rundt, og der, på det sted hvor hans hest hadde stått, var det en annen vakker, hvit hest. Den var ikke like stor som den han hadde. Jeg sa til min kone, *Jeg skal gå ut og prøve ham ut.* Jeg gikk ut av bilen, og hesten stod der akkurat som en godt trent hest gjør. Jeg svingte meg opp i salen. Tøylene var justert akkurat riktig for meg. Jeg rørte ved tømmene, og hesten tok en liten sving, gjorde et par runder, og satte kursen mot himmelen. Jeg satt der i salen og kjente bevegelsen i dette lille dyrets kropp idet han gikk høyere og hurtigere og høyere og hurtigere. Det virket rett og slett som om han bare fortsatte å strekke seg. Tanken kom til meg, *Det finnes ingen ende på hvor denne hesten kan føre meg hvis jeg bare lar ham dra, men nå prøver jeg ham bare ut, så jeg må dra tilbake.* Med det trakk jeg i den venstre tømme, og han

snudde i luften og tok meg direkte tilbake til utgangspunktet. Jeg gikk av, satte meg inn i bilen, og våknet så idet jeg lukket bildøren. Jeg ble virkelig rystet da jeg hadde denne drømmen. Jeg kunne ikke skjønne hva i all verden en slik drøm kunne bety. Derfor holdt jeg den for meg selv fra desember 1964 til 1. August 1965, da jeg fikk en sjanse til å fortelle den til bro. Branham. Jeg fortalte bro. Branham drømmen den søndags formiddagen, og han ga meg tydningen på den. Men nå skal jeg stoppe akkurat her, og la dere høre vitnesbyrd fra andre som fikk sitt liv forandret som et resultat av bro. Branhams tjeneste. Den første vil være bro. Billy Cox, og jeg vil spesielt at han skal fortelle om noe som skjedde her i Parkview videregående skole på den siste kvelden av møtene, da bro. Branham med sin rygg til dem reagerte på deres hjertes rop.

Bro. Cox' vitnesbyrd

Vi var der i det møtet. Vi hadde en liten jente som var født i juli. Vi hadde tatt henne med til legen et par ganger på grunn av noen problem. De sa at hun hadde et hull i hjertet. Vi tok henne til *Barnehospitalet* i Louisville. De sa at hullet visselig var der, og at det var på størrelse med en femøre. På det tidspunktet var hun seks måneder gammel, og de sa at når hun ble ett år, ville de måtte utføre åpen hjertekirurgi på henne for å rette på problemet. Dette var i 1965, lenge før åpen hjertekirurgi ble vanlig slik det er i dag. Det var noe stort på den tid. Vi var meget unge på det tidspunktet, så bare tanken på noe slikt skremte oss halvt i hjel. Jeg prøvde mange ganger å få anledning til å fortelle bro. Branham om problemet i egen person, men jeg fikk aldri muligheten til det. Det var vanskelig å komme inn til ham, for så mange mennesker hadde samme ønske. Vi prøvde mange ganger uten å lykkes, så vi ba meget over saken. Vi satt så i dette skoleauditoriet, mens han var der oppe på scenen som stod mellom auditoriet og gymsalen. Folk var plassert på begge steder. Vi satt omtrent midtveis bak i gymsalen på stoler som var plassert på gulvet der. Han forkynte budskapet *Hvem er denne Melkisedek?* (Mitt navn er nevnt i boken, mot slutten av budskapet.) Han kom ut til midten av scenen og hadde sin rygg vendt mot oss. Han kalte ut to eller tre mennesker fra auditoriet, fortalte dem hvor de bodde, hva som feilet dem

og så videre. Mens han fremdeles stod der og så i motsatt retning, så pekte han tilbake over sin skulder og sa, *Jeg ser en mann bak meg*. Så nevnte han navnet mitt og sa, *Alt kommer til å bli bra*. Det gikk seks måneder før dette skjedde. Jeg skal ikke gå inn i alle detaljene, for det ville ta alt for lang tid å fortelle hele historien. Derfor vil jeg bare si at datteren vår er 27 år gammel nå, og har to egne barn. En klinikk ble åpnet her i byen for et par år siden, og hun og hennes søster dro dit for å ta en EKG. De ga nemlig slike undersøkelser gratis. De tenkte de bare skulle stikke innom og finne ut hvordan det var. De var begge helt i orden. Til min eldste datter nevnte mannen at hennes hjerte ville hoppe litt en gang i blant, men han så på Beckys (hun som hadde hullet i hjertet) og sa, **Jeg ser at du aldri har hatt noen hjerteproblemer. Ditt er helt fint**. Når Gud utfører operasjonen, så blir det en suksessfull historie. Det etterlot aldri noe arr eller noen ting. Hjertet hennes er helt fint. Amen. (Bro. Jackson sier) Ja, denne manns liv var bestemt til å ha en virkning på mange menneskers liv. Nå skal jeg be bro. Bud Thompson om å gi sitt vitnesbyrd, og fortelle hvordan Gud tok seg av ham og førte ham inn i denne sannhet.

Bro. Thompsons vitnesbyrd

Først vil jeg si at jeg er takknemlig og at jeg er meget beæret over å være en kristen, et barn av den levende Gud. Det er ved Hans nåde at jeg er her, og at jeg har denne anledning til å gi mitt vitnesbyrd. Jeg skal gjøre mitt beste for å si på enkleste måte det jeg føler i mitt hjerte jeg må si, og å gjøre det så kortfattet som mulig. Jeg har imidlertid ting på mitt hjerte som jeg føler jeg er nødt til å si. Jeg vil ganske enkelt starte med å fortelle litt om da jeg var et lite barn. Jeg vokste opp i et meget godt hjem. Jeg har meget vidunderlige foreldre. Jeg takker Herren for det. Min mor tok oss alltid med i kirken og lærte oss å be og å stole på Gud, at Han var virkelig og at Han ville dele med oss. Da jeg så ble eldre begynte jeg å skli bort fra det jeg hadde blitt lært opp i. Jeg kom i tenårene, og inn i mine unge voksne år, og da sluttet jeg helt å gå i kirken. Jeg gikk ut i verden og begynte der ute å gjøre ting jeg visste mine foreldre ikke likte, og som slettes ikke var til behag for Gud. Jeg lot

imidlertid meg selv komme i denne tilstand og levde slik som en fortapt synder. Jeg drepte aldri noen. Jeg ranet aldri noen eller noe av den natur, men jeg var en synder og jeg gjorde det syndere gjør. Jeg møtte en ung kristen jente ved navn Patricia, og hun var fra en kristen familie. Jeg forelsket meg i denne jenta. Vi har vært gift i nesten 18 år nå. Det var gjennom min kone og hennes familie at jeg begynte å få se at det var noe i deres liv jeg aldri hadde opplevd. Selv om jeg hadde blitt med i menigheten i en veldig ung alder, åtte år gammel, og var døpt, så jeg likevel at det var noe i deres liv som jeg aldri hadde opplevd. Jeg falt under erkjennelsens kraft. Herren talte rett til meg en dag gjennom et barn på åtte år, og lot meg vite at jeg aldri hadde overgitt mitt hjerte skikkelig til Ham. Jeg kom under en meget sterk erkjennelse. I mange måneder etterpå var jeg rett og slett deprimert, da jeg visste at jeg ikke var en kristen, og at jeg trengte frelsen i mitt hjerte. Jeg kom så langt ned og ble så tynget at jeg knelte i bønn ved sengen min en dag jeg var alene. Da jeg var ferdig med å utøse mitt hjerte for Gud, og jeg fullstendig overgav mitt hjerte til Gud så langt som jeg forstod, så fylte Han meg med den Hellige Ånd, og ga meg et liv jeg aldri visste var en realitet. Han la i meg en slik glede, en fred og tilfredshet som jeg aldri hadde visst at noen dødelig skapning kunne oppleve. Jeg dro til en annen menighet og ble døpt om igjen, for jeg ønsket å gjøre det som var riktig. Da jeg møtte den jenta som senere ble min kone, hadde hennes familie blitt introdusert for bro. Branhams lære, og de var opptatt med å studere det han lærte bort og å prøve å forstå noe av det som var annerledes enn det de alltid hadde hørt. De ting de sa holdt seg i bakhodet mitt i hele denne perioden. Jeg hadde aldri blitt lært om disse ting, men allikevel begynte de å virke fornuftig for meg. Da jeg så begynte å modnes som en kristen, så begynte jeg å søke i skriftene for å prøve å finne noen svar selv. Jeg gikk til forkynnere vi hadde omgang med, og også til andre mennesker i menigheten, og jeg kan tenke meg at de alle trodde jeg var sprø. De sa ting som dette til meg, *Du skremmer meg når du snakker slik. De ting du snakker om bringer frykt.* Jeg kunne ikke forstå hvordan noe i Guds ord kunne bringe frykt hos en mann som skulle være en forkynner. Det tok nesten fra meg motet, og gjorde meg meget bekymret. Jeg visste

ikke hva jeg skulle gjøre. Jeg fortsatte å be og å søke i skriftene alene, og så begynte mine svigerforeldre og søs. Margie Crook å introdusere meg for lydbåndene fra bro. Branhams møter. Jeg satt der og lyttet til disse lydbåndene, og dess mer jeg lyttet, dess mer oppmuntret ble jeg. Likevel var det noen ting av det som ble sagt som jeg ikke forstod fullt ut. Vi kaller dem nå for tofoldig uttalelser, og vi forstår hvorfor Gud tillot sin profet å tale slik. På det tidspunkt var det imidlertid meget vanskelig for meg. Likevel fortsatte jeg å lytte til lydbåndene mens jeg var i bønn. Da jeg kom til de syv segl satt jeg alene oppe om natten mens de andre hadde lagt seg, slik at jeg virkelig skulle kunne konsentrere meg. Gjennom alle de seks første seglene var jeg rett og slett så opphisset. Da jeg så kom til det syvende segl, så var jeg i hvertfall like spent over at jeg skulle få høre det. Da han var helt ferdig, så sa han, *Jeg kan ikke åpne dette seglet, for tiden er ikke inne enda.* Dette satte seg fast i mitt sinn for alltid, det at han aldri åpnet det seglet. Omtrent på den tid begynte mine svigerforeldre å forhøre seg om ham vi hadde hørt nevnt på lydbåndene, mannen ved navn Junie Jackson. Dette navnet syntes å komme frem ofte, til og med i bøkene vi leste. De begynte å spørre seg for om ham. De skaffet seg en kassett fra Faith Assembly, og de spurte meg om jeg ville lytte til den. Jeg hadde allerede blitt nedtrykt over alle sitatene, men likevel sa jeg ja til å høre på dette lydbåndet av bro. Jackson. Da jeg så hørte ham forkynne over emnet *de kloke og dårlige jomfruer*, så satte det fyr i min sjel. Jeg satt nesten på kanten av stolen under hele budskapet, for her hørte jeg en mann som forkynnte sitt eget budskap uten å sitere bro. Branham hele tiden. Jeg sa i mitt eget hjerte og til de andre at dette er en mann som er salvet av Gud. Dette er en mann som vet hva han snakker om. Vi hørte flere kassetter ettersom tiden gikk, og i 1978 fikk vi anledning til å komme på møte her i Faith Assembly. Jeg kom hit og ble døpt i vår Herre Jesu Kristi navn. Det var bro. Allen som døpte meg. Fra det tidspunkt begynte vi å arbeide for å få anledninger til å komme hit og få del i samfunnet, men vår økonomi tillot ikke å komme så ofte som vi ønsket. Vi bodde ca. 180 km unna, så i løpet av de neste to år kom vi bare 3 eller 4 ganger i året. Jeg visste i mitt hjerte at sannheten ble forkynt her, og at jeg trengte å sitte under denne salvede tjenesten, men

jeg tenkte at 180 km var meget langt å reise for å komme seg på møte. Jeg tenkte at vi kanskje kunne fortsette å gå i noen menigheter i nærheten, og at vi bare kunne dra til Faith Assembly tre eller fire ganger i året, og at Herren da ville være fornøyd med det. Jeg ble imidlertid bare mer og mer nedtrykt da jeg fortsatte å være med på de lokale møtene, for jeg følte ikke at min sjel fikk den åndelige manna. Det kom til det punkt at jeg var klar til å dra på møte, men da jeg kjørte inn på parkeringsplassen, så sa jeg til meg selv, *Jeg kan ikke gå inn der. Jeg vet at Gud ikke er i det, og at dette ikke kan være Hans vilje. Jeg kan ikke ha fellesskap der hvor det ikke finnes sannhet.* Jeg bestemte meg for at jeg kunne bli hjemme og tjene Herren like bra. Lite visste jeg at Herren ikke ville godta en slik holdning fra en av sine barn. Derfor tror jeg at det jeg nå skal fortelle deg var ordinert av Gud for en spesiell hensikt. Den 1. Desember 1979 dro jeg på hjortejakt. Omkring kl. 9 begynte vi å forlate skogen. Det var meget kaldt den morgenen. Søskenbarnet mitt var med, og han gikk omtrent 6 meter bak meg. Da snublet han og falt, og sikringen på geværet ble avslått, og det gikk av. Skuddet traff meg i den høyre leggen. Ladningen gikk rett gjennom foten og etterlot seg et hull på størrelse med en halv dollar der den gikk inn, og et hull som var 3 ½ tommer langt og 6 ¼ tommer bredt der den kom ut. Jeg mistet ca. 2 liter blod, og mesteparten av den større muskulaturen i leggen ble ødelagt. Meget stor skade ble rett og slett påført foten min. Jeg skal ikke ta tid til å fortelle hele historien. Jeg tilbragte 21 dager på sykehuset, og gikk gjennom fire operasjoner. Jeg begynte å lure på hvorfor dette hadde skjedd meg, og jeg skjønnte omsider at det var på grunn av min holdning. Gud ville rett og slett ikke akseptere den. Han ville ikke ha meg i noen religiøs organisasjon, og Han ville heller ikke at jeg skulle sitte hjemme. Gud vil bruke de nødvendige korrigerende midler for å fange vår oppmerksomhet, og tro meg, brødre og søstre, Han fikk min fulle oppmerksomhet. Ja, brødre og søstre, Herren helbredet foten min, men Han lot meg beholde arrene som en permanent påminnelse. Jeg kom hjem fra sykehuset, og da jeg var i stand til å reise, fant vi en menighet ca. 75 km fra der vi bodde. Denne menigheten hadde tilknytning til bro. Branhams budskap. Vi begynte å ha fellesskap med dem, og vi håpet at

det var Guds vilje for oss. De var noen vidunderlige mennesker, men de begynte å lære at det syvende seglet allerede var brutt, og i mitt hjerte tenkte jeg da, *Jeg hørte aldri at han sa det*. Jeg tenkte at det kanskje var jeg som tok feil, så jeg lyttet til lydbåndet en gang til. Han sa akkurat det samme som jeg trodde jeg hadde hørt første gang. Allikevel sa de at alle seglene var brutt. De begynte å tale om at Jesus gikk av nådestolen i 1965. Det ville stengt meg ute fra Guds familie, og jeg visste bedre enn å tro på noe slikt. Derfor begynte jeg å søke mer og mer. Jeg hadde hørt predikant etter predikant som liksom skulle være etterfølgere etter bro. Branham, og det var sitat, sitat, sitat. De stod aldri på sine egne ben og forkynte et budskap som var deres eget. Det gjorde mitt hjerte nedstemt. På dette tidspunkt begynte vi virkelig å be og søke Herren om at Han måtte legge tingene til rette for oss slik at vi kunne komme til Faith Assembly. Nå var jeg mer enn villig til å reise 180 km for å høre Guds salvede ord forkynt. Min sjel var så sulten at jeg satte meg ned og skrev et brev til bro. Jackson, hvor jeg ba ham be om at Herren måtte legge tingene til rett for oss. Herren åpnet en vei for oss, og fra det tidspunkt og like til 1986 reiste vi 180 km frem og tilbake en gang i uken for å komme oss på møte. Vi kom ikke hit bare for et sosialt samvær. Det var mange venner nærmere hjemmet vårt som vi kunne ha slikt fellesskap med, men vår sjel var sulten etter et fellesskap som var ledet av Guds Ånd, og etter å høre Hans salvede ord forkynt. Dette var stedet vi kunne få det vi lengtet etter. I alle de år jeg har kjent bro. Jackson har jeg aldri hørt ham stå og fornede bro. Branhams tjeneste. Istedentok han bro. Branhams lære, og særlig de ting som hadde etterlatt spørsmål i mitt hjerte, og satte sammen et bilde som lot meg se klart hvorfor ting ble sagt slik. I 1986 ordnet Herren det slik at vi kunne flytte til dette sted. Vi sluttet i jobbene våre, pakket sammen det vi hadde og flyttet hit. Herren har bare velsignet og gitt oss en enda større forståelse av ting jeg aldri trodde noe menneske kunne ha i Guds ord. Alt er ved Guds nåde. Det er ikke på grunn av menneskers visdom. Det er ikke bro. Jackson. Det er ikke bro. Branham, men det er Guds Ånds nåde i disse menn som lot oss få del i det. Gud tok en liten mann ved navn William Branham, og salvet ham til å si noen ord. Jeg fikk aldri det privilegium å høre ham i egen

person, for han døde før jeg ble en troende, men jeg har hørt ham på lydbånd og lest budskapene hans i heftene. Derfor takker jeg Gud for at Han lot denne lille mannens budskap røre mitt stakkars ulærte hjerte. Han tok den mannen og introduserte skriften for meg. Han introduserte meg også for en annen mann som skulle fortsette å stå i en tjeneste og utføre Guds arbeid. Han er her ikke for å utføre en annen manns tjeneste, men for å utføre den gjerning Gud har lagt på ham. Jeg må bare si at Gud har vært nådig mot oss. Jeg takker Herren for det evige liv, og for åpenbaringen i Hans ord som Han har gitt meg. Det er grunnen til at jeg sa at vi ikke kom hit bare for å skape naturlig vennskap, men for at vår sjel skulle kunne få næring. Vi har ikke blitt skuffet. Herren har alltid velsignet oss for hvert eneste offer vi har gjort. Vi har hatt daler vi måtte gå gjennom, og fjell og åser vi måtte forsere, men vi har alltid blitt oppbygget i vår sjel. Jeg skammer meg ikke over å bli identifisert med bro. Jackson og hans tjeneste. Nei, heller det motsatte, jeg er beæret, fordi det har ledet meg til Guds sannhet. Jeg er takknemlig til Herren for Hans nåde.

(Bro. Jackson sier) Takk, bro. Bud. Vi har flere vitnesbyrd, så nå skal vi la bro. Jay Reliford gi sitt vitnesbyrd. Etterpå skal jeg gi dere bro. Branhams tydning av hestedrømmen min. Jeg ønsker å lese et skriftsted før bro. Reliford kommer opp, for dette skriftstedet hører med til dette budskapet. La meg si dette til alle de som måtte høre det fra videoene eller lydbåndene, angående denne profetien: Det er en profeti vi finner i Jesaia 52:8, og den gjelder endetidens tjeneste.

Hør! Dine vektere løfter røsten, de jubler alle sammen. For like for sine øyne ser de at Herren vender tilbake til Sion. (eng. Dine vektere skal løfte røsten, de skal med den synge sammen. For de skal se likt når Herren igjen bringer Sion tilbake)

Som jeg sa, så er dette en profeti som peker mot tjenesten i den sanne menighet her i endenes tid. Jeg skal ikke lese det, men det syvende verset er en profeti som har hengt over nådens tid, og som har vært i effekt i

den tjeneste som har eksistert opp gjennom nådens tid. Apostelen Paulus brukte det da han skrev brevet til Romerne, i kapittel 10, vers 15. Dette verset gjelder hele nådens tidshusholdning.

Hvor fagre deres føtter er som bringer fred, som bringer et godt budskap!

Vi innser selvfølgelig at denne spesielle profetien vil være helt oppfylt en dag. Den har faktisk nesten fullført sin reise og er i ferd med å avsluttes, for vi er kommet til tidens avslutning. Derfor kommer vers 8 inn og lar oss vite at tjenesten i disse siste dager skal se likt. Jeg må si at det er en stor skam å tenke på at Gud har gitt mange mennesker en mulighet til å komme tilbake til den samme tro og de samme sannheter den første menighet var grunnfestet på, men allikevel har de behandlet det på en slik måte at mange av dem befinner seg like langt borte fra virkeligheten som dagslys er fra mørke.

Bro. Relifords vitnesbyrd

Jeg er takknemlig for denne anledning til å fortelle dere hva Herren betyr for meg, og hvordan han skapte omstendigheter som har forandret våre liv. Jeg er meget takknemlig. Bro. Branham ble født og vokste opp bare noen få kilometer fra det sted jeg ble født og vokste opp. Jeg kjente ham imidlertid ikke, jeg hadde ikke engang hørt navnet hans. Jeg vokste opp i Metodistkirken. Vi visste ikke om annet enn det. Herren har allikevel sin måte å føre deg dit Han vil ha deg. For å gjøre det kort, så kom jeg, min kone og våre barn til Clark County i juli 1952, og vi visste fremdeles ingenting om bro. Branham. Vi kjørte ned fra Illinois en lørdagsnatt, og vi kom gjennom Jeffersonville. Vi visste ingenting om dette sted. Vi kjørte forbi Branham-tabernaklet, men vi visste ikke hva slags sted det var. Slik var det Herren ledet oss dit han ville vi skulle være. Vi fikk høre ting om bro. Branham, så vi begynte å dra dit like etter at vi flyttet til denne delen av Jeffersonville. Vi ble nysgjerrige, og vi begynte å dra på møter i Tabernaklet nå og da. Vi følte virkelig at vi var kommet til rett sted da vi begynte å høre ham forkynne, og fikk se miraklene og hvordan

han opererte gavene i sitt liv. Du skjønner, jeg ser på hans tjeneste som en fullkommen tjeneste. Vi gikk på møter i Metodistkirken, men den åndelige føden var ikke tilfredsstillende. Du må ha åndelig mat i tillegg til naturlig mat. Vi fikk rett og slett ikke riktig mat i Metodistkirken. Da vi begynte å høre bro. Branham fikk vi rett type mat, og den var tilberedt akkurat riktig. Du må ha noe du kan vokse på. Vi satt og lyttet til ham, og jeg tenkte meget på noe han ofte sa. *Jeg er deres bror*. Dette kom så tydelig frem for meg, for jeg visste at enkelte mennesker så på ham som noe mer. Han fortalte oss hele tiden at vi måtte komme tilbake til Ordet. Det var også noe som ble innprentet i mitt sinn. Vi hadde gått i en pinsemenighet en tid, og de hadde noen budskap som vi hadde hørt bro. Branham forkynne på en helt annen måte. Vi forstod det ikke helt, men vi var så heldige å få et personlig møte med ham den 1. august 1965. Min kone og jeg gikk inn sammen for å snakke med ham. Han snakket til oss en liten stund, mer eller mindre for å bedømme oss, og tok oss så ved hånden og sa, *Livet deres er rent. Jeg ser ikke noe i deres liv*. Han tok Bibelen sin og la den der på bordet og sa, *Nå, dette er lokket over et kildevell. Ta det av og la vannet renne fritt*. Han sa, *Gavene er for dere. Be, tal i tunger, eller profetér*. Så sa han, *Jeg kan ikke stå frem og fortelle forsamlingen det samme som jeg sier dere nå i formiddag, for noen av dem kommer til å prøve å få tak i gavene uten å ha det dere allerede har*. Dette var en velsignelse for oss. Vi gikk i Tabernaklet helt til han gikk bort. Jeg la merke til at det også var forkynnere der som fikk en åndelig balansert føde. De visste hva han sa, og hvorfor han sa det. Vi begynte igjen å bli misfornøyde like etter at han ble tatt bort fra oss (La meg si at jeg tror ikke Gud gjør feil. Jeg tror hans gjerning var fullført, og at Herren tok ham hjem). Nå skulle Herren flytte på oss igjen. På dette tidspunkt visste vi ikke hvor vi skulle gjøre av oss. Vi kjørte hjem fra et møte en gang tidlig i 1966 og vi følte oss meget nedtrykt på grunn av den åndelige mat vi hadde fått i det siste. Den var rett og slett ikke den samme som vi var vant til. Vi begynte å bli veldig sultne, åndelig sett. Jeg så bort på min kone og sa, *Kjære, hva skal vi gjøre?* Hun sa, *La oss dra til bro. Jacksons menighet*. Dette skjedde for 25 år siden. Jeg takker Gud for dette sted, for den tjeneste som har blitt satt foran oss, og for den

åndelige føde som er tilberedt akkurat riktig. Du kan vokse på den. Jeg er takknemlig til Gud for det.

(Bro. Jackson sier) Takk skal du ha, bro. Reliford. Gud velsigne deg! Jeg ville at bro. Reliford skulle gi sitt vitnesbyrd før jeg forteller dere tydningen bro. Branham ga meg angående hestedrømmen.

Tydningen av hestedrømmen

Min kone og jeg hadde også et intervju med bro. Branham den 1. august 1965, samme dag som bro. og søs. Reliford hadde et intervju med ham. Det var grunnen til at jeg ville at han skulle gi sitt vitnesbyrd før jeg forteller dere hva bro. Branham sa til meg. Vi gikk inn da de kom ut av huset hans, og det var da at jeg fortalte ham hestedrømmen. Jeg skal spare litt tid ved å ikke fortelle drømmen igjen. Jeg skal bare fortelle dere hva han sa om den. Da jeg hadde fortalt bro. Branham drømmen, så han bort på meg og sa, *Bro. Jackson, noe er i ferd med å skje. Jeg vet ikke hva, men uansett hva det er, så har du en jobb å gjøre når det skjer. Jeg vet hva hesten er.* Han tok opp Bibelen og sa, *Hold deg til dette ordet, for hesten symboliserer ordets kraft.* Med dette snudde han seg og gikk bort til den ene veggen og sa, *Er ikke dette et vakkert bilde?* Det var et bilde av profeten Elias som ble båret bort i en ildvogn. Han fortalte meg at en spesiell person hadde malt bildet bare noen dager før dette, og at han hadde fått det i gave. Han sa, *Det er virkelig vakkert, ikke sant?* Jeg sa, *Det er det sannelig.* Han snudde seg bort fra bildet på veggen, kom tilbake igjen til der han hadde lagt Bibelen sin, og sa så, *Bro. Jackson, hold deg til dette ordet. Det er noe som skal skje. Jeg vet ikke hva det er, men hesten du så er ordets kraft.* Med disse ord begynte han å fortelle meg en drøm som en annen hadde hatt. Jeg skal derfor ikke si noe mer om drømmen min, men jeg skal legge igjen tydningen hans hos dere.

Vi ønsker å bringe dette lange budskapet til en avslutning, slik at vi kan gå rett inn i et annet budskap som jeg tror ethvert Guds barn burde være interessert i, på grunn av den tid vi lever i. Hvis vi mislykkes i å gi akt på de ting Skaperen har gitt oss en mulighet til å få kunnskap om, da kan vi meget mulig bli utsatt for ting som vi

ellers kunne ha unngått. Som jeg sa tidligere i budskapet, så er vi for nær enden til at Guds sanne folk bare skal leke. Hvis vi forventer å bli tatt opp med Jesus når Han kommer for å hente sin brud, så bør vi helst begynne å kle oss i noe som Han vil akseptere. Denominelle tradisjoner og fanatiske ideer vil ikke få jobben gjort. Det eneste som er akseptabelt for Ham er en åpenbaring av Guds ufeilbarlige ord. La oss da fortsette med denne tanken, *Mat i rett tid*, og se om du tror du klarer å ta imot det.

Det finnes mennesker som har blitt ledet inn i åndelige labyrinter av såkalte forkynnere, og som ønsker å komme seg ut i frihet. For disses skyld prøver vi å dekke alle aspekter ved betydningen av vårt hovedskriftsted. Etter bro. Branhams død begynte enkelte forkynnere å tolke hans budskap, både de trykte og de på lydbånd, og gi dem en kjødelig betydning. På denne måte har de skapt mange ville læresetninger. Størstedelen av denne gruppen av mennesker ville bare ha heftene og budskapene hans som sin Bibel. Vi har mange av disse bøkene her. Jeg har mange ganger sagt at det ikke er noe galt ved noen av de budskapene du måtte lese i disse heftene. Men mange ganger leser mennesker med feil motivasjon og holdning. Han eller hun som leser disse heftene, hva slags ånd har de over seg når de leser? Dette er det som utgjør hele forskjellen, for kanskje har de ikke Guds Ånd til å lede sitt liv og rettlede seg, og kanskje de av en eller annen grunn i sitt sinn og sin personlige ånd har egoistiske hensikter. Så leser de noe som virkelig setter deres egne mål i fyr og flamme, og de ender opp med et bilde av noe som er like fantastisk og like langt bort fra sannheten som dagslys er fra mørke. Det plasserer dem ikke tilbake i Bibelen, men det fører dem ut i et ingenmannsland, og deres sinn blir hengende der ute i mystikkens verden. De liker naturligvis ikke at jeg sier slike ting om dem, men uansett så er det sannheten, og det er de klar over. Når jeg taler slik, vil mange predikanter og andre mennesker si, *Hør på han Jackson, han er virkelig en storspotter*. Vel, jeg har forkynt slik i 26 år, og ingen av dem har noensinne kommet til meg med Bibelen i hånden for å bevise ut ifra Skriften at jeg tar feil. Hvis noen av dem ville være i stand til å

gjøre det, så vil jeg være rede til å si unnskyld og be om tilgivelse. Men slik som det står, så trenger jeg i det hele tatt ikke å være bekymret for noe slikt. Jeg har mange ganger sagt at jeg var et vitne til denne manns tjeneste. Jeg vokste opp i denne delen av landet. Jeg satt praktisk talt under hvert eneste budskap han forkynnte her i området Jeffersonville, like fra oktober måned 1952 og videre. Mange av budskapene hans ble heller ikke tatt opp på lydbånd på den tid. De hadde ikke utstyret til å ta opp budskapene hans i de tidligere årene av hans tjeneste, så vi hadde bare én mulighet til å høre de budskap han ville forkynne. Noen av de tidligere budskapene hans ble tatt opp ved hjelp av den gammeldagse typen kassettpillere, men ikke på fast basis. Derfor ble mange av hans budskap aldri tatt opp. Så dukket det opp mer moderne kassettopptakene, og det forbedret bildet meget, og gjorde det mulig å katalogisere over 900, eller kanskje over tusen budskap. Dette har gjort at de som ønsker det, kan studere hvert ord han sa, memorere dem, og imitere hans måte å forkynne på. Det ynkeligste ved det hele er den tolkningen enkelte av dem har kommet med angående emner som de selv har absolutt ingen åpenbaring om. Dette, sammen med det faktum at mange av disse mennesker føler at de er viktige personer, er grunnen til at det hersker så mye forvirrelse blant de som står for dette budskapet.

Uansett, bro. Branham ga meg tydningen av hestedrømmen min, og etterpå gikk han i gang med å fortelle meg en drøm som en annen mann hadde fortalt ham. Denne drømmen har jeg ikke friheten til å inkludere i dette budskapet, selv om jeg fra tid til annen har tatt den for meg. Det vil ikke alltid være det beste for hele legemet av troende mennesker, om du kom ut og fortalte absolutt alt du vet, til alle som vil høre på deg. Gud krever av sin sanne tjeneste at de utøver et visst mål av visdom i det de gjør og sier. Jeg innser at jeg har å gjøre med en folkemengde som ville trodd bro. Branham om han sa at stinkdyr og pinnsvin er halvbrødre, fordi de ikke visste hva et stinkdyr og hva et pinnsvin er. De er bare interessert i det faktum at han sa det. Slike mennesker finnes overalt, men Gud krever av sine barn at de, før de fordøyer noe, er overbevist i sine hjerter om at det de hører ikke står i kontrast til resten av Guds plan

og hensikt. Det plager livet av dem når jeg taler slik. Vel, de har i lang tid plaget meg med sitt nonsens og enkelte av sine usanne beskyldninger. Dessuten forkynner jeg ikke disse ting bare for å irritere dem, men for å gjøre sannheten tilgjengelig for de som søker den. Dette er bare min måte å si at jeg befinner meg på en vei som er toveiskjørt. Det gjør du også. Jeg dømmer ikke din personlige opplevelse med Frelseren, men jeg har uten tvil retten til å dømme den måten du presenterer budskapet til denne tids profetbudbærer. Jeg kan ikke plassere deg i himmelen, og jeg kan heller ikke hindre deg i å komme dit, men én ting er sikkert; jeg er ikke nødt til å tolerere alt det snikksnakket jeg har vært vitne til der ute i Branham - bevegelsen, uten at jeg fra tid til annen roper ut mot alt rotet. Profetbudbæreren til denne tid kom ved Guds nåde for å gi oss noe som kunne føre oss ut av all forvirrelsen og tilbake til Bibelen. De har tatt det vakre budskapet han bragte ut i alt dette, og skapt mer forvirrelse enn det fantes i utgangspunktet, alt fordi de har tolket det ut ifra sine egne kjødelige holdninger og ikke ved Guds Ånd. De kan si, *Hvem tror du at du er, ettersom du kan si noe slikt om andre?* Jeg vil rett og slett si, *Tiden vil vise om det jeg har sagt er sannhet eller ikke.* Jeg er villig til å stå for det jeg har lært og vente på at Gud selv skal åpenbare om jeg taler ved åpenbaring, eller om jeg bare taler ut ifra mine egne følelser. Dette er ikke noe jeg bekymrer meg for.

Bro. Branhams teltvisjon - hva betydde den?

Jeg fortalte om teltvisjonen som bro. Branham fortalte meg i november 1955, og jeg vil si noe mer om det. Jeg tviler ikke på muligheten for at hans tjeneste skulle nå et enda høyere plan, som å be for syke og at Gud så ville gjøre underlige og store ting innen helbredelsesfeltet. Jeg kan imidlertid i all oppriktighet og en ren samvittighet for Gud og mennesker si dette; Det fantes ikke en eneste ting han ikke fikk forkynt av de ting han var kalt til å forkynne for denne generasjon. Jeg sier at han overrakte sitt budskap, han overrakte det til akkurat rett tid, og det budskapet han var sendt for å bringe til denne Laodikea-tidsalder ble fullført. Ellers ville ikke Gud tillatt at hans liv ble tatt. Dette betyr ikke at det ikke fantes muligheter for at hans tjeneste kunne blitt ført enda høyere, og

nådd et høydepunkt, slik som mange ventet. De menneskene som prøvde å gjøre ham til noe mer enn det han var, de har skylden for at dette ikke skjedde. Skylden ligger ikke hos Gud, og heller ikke hos bro. Branham. Som jeg sa, Gud tok Moses bort fra scenen før han hadde fullført alt det han følte han skulle gjøre. Så vil jeg spørre deg, *Hva var det som gjorde at han ble nektet det privilegium å lede folket helt inn i løfteslandet?* Folkets holdning var det som fikk ham til å reagere slik, og det førte til at Gud tok ham bort før reisen var fullført. Allikevel lot Han ham få et lite glimt av det mål han hadde lagt ut på reise mot. Moses forlot Egypt med denne følelsen; *Jeg skal til løfteslandet.* Vel, han kom helt til dets grense. Han kom nær nok til å betrakte det, men du vet hva som skjedde. Naturligsinnede mennesker har en egen evne til å rote til bildet, og dette fører til at Gud ikke fullfører noe slik det kunne ha blitt. Guds egentlige hensikt blir imidlertid aldri avkuttet. Nei, ingenting kan forandre helheten i Guds plan. Guds bestemte plan blir aldri kuttet av for tidlig. Han vil gi sitt folk det som det er meningen de skal ha. Noen ganger kan et redskap av en eller annen grunn bli avkuttet tidligere, men dette er som regel på grunn av at andre mennesker har en tendens til å gjøre ting. Bro. Branham nådde kanskje ikke det fulle potensiale som ble satt foran ham, men på tross av det må jeg enda en gang proklamere med all den evne som bor i meg, *Bro. Branham kommer ikke til å bli reist opp fra de døde for å ri den hvite hesten igjen, heller ikke for å reise langs veiene med et telt, lastebiler og en gjeng med disse karakterene som ønsker å være teltleder eller noe slikt.* De kommer heller ikke til å bringe ham noe sted i noe fly. Du er så nær ham nå som du noensinne kan være, dersom du ikke retter opp ting i ditt hjerte. Du kommer aldri til å se ham igjen om du ikke møter ham i opprykkelsen, og jeg kan forsikre deg om en ting. Den avgudsånden enkelte av dere har over seg, kommer helt sikkert til å forhindre dere i å få noen del i opprykkelsen. Jeg ber imidlertid til Gud om at noe må bli sagt som kan riste deg løs fra slik dårskap, og at Hans nåde på en eller annen måte fremdeles kan være tilgjengelig for deg. Han (Gud) er den eneste som vet hvem som er et forutbestemt Guds barn og hvem som ikke er det. Jeg kan dømme deres gjerninger, men jeg vil ikke prøve å dømme deres sjeler. Jeg vet hva Gud vil akseptere, og hva Han

ikke vil akseptere, og det jeg sier er derfor kun basert på det, i samsvar med det helhetlige bildet. Når det gjelder bro. Branham, så var han for vår tid, det 20. århundre, akkurat det samme som det Johannes Døperen var for 2000 år siden i Israel. Var det ikke profetert at Johannes skulle rydde en vei i ødemarken? Utførte han dette? Det gjorde han visselig. Spørsmålet er, *Hva slags vei var det?* Denne veien berørte ikke i det hele tatt den naturlige, geografiske marken i landet. Det var en vei i hjertene på det element av mennesker som var ordinert til å få en åpenbaring av hva som egentlig skjedde i den dag og time. Han forkynte ute i ødemarken, i ørkenområdene. Hvis Johannes Døperen ryddet en vei, (og vi vet at han gjorde det, for Guds ord proklamerer hans hensikt) så kan vi med sikkerhet si at veien han ryddet var i folks hjerter på den tid, ved det budskap han forkynte for dem. Det ble kalt en slik vei fordi det ryddet veien for Herrens komme, slik at menneskene som hadde fått Johannes Døperens budskap kunne ta imot den Kristus som skulle komme inn på scenen deretter.

Røsten av en som roper - og røstene av denne Elias i Malakias

La oss bare lese tre vers fra Jesaja 40, hvor det tales om hva Johannes Døperen ble ordinert til å utføre. Identiteten og forbindelsen blir fastsatt av begrepet "*Røsten av en som roper i ødemarken*".

(Jes. 40:3-5) Hør, det er en som roper: Rydd i ørkenen vei for Herren! Gjør i ødemarken en jevn vei for vår Gud! Hver dal skal heves, og hvert fjell og hver haug skal senkes, det bakkete skal bli til slette, og hamrene til flatt land. Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det, for Herrens munn har talt.

Dette profeterte profeten Jesaja i det syvende århundre f.kr., angående noe som skulle forløpe Israels Messias' komme. Jesus var denne Messias, og Han er det fremdeles. Han kom til sine egne, og Hans egne tok ikke imot ham. Vel, la oss lese tre vers som Matteus skrev i sitt Evangelium angående Johannes Døperen.

(Mat. 3:1-3) I de dager stod Johannes Døperen fram og forkynte i Judeas ørken. Han sa: Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær! Det er ham det er talt om av profeten Jesaja, som sier: Det er en røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette!

Matteus identifiserte Johannes Døperen som den røst som Jesaja profeterte om. La oss så gå til Lukas for å finne forbindelsen mellom Jesajas profeti og den profeti i Malakias som gjelder Elias som skulle komme. Her er det at Herrens engel åpenbarer seg for Sakarias, Johannes Døperen' far, og annonserer for ham at hans bønn om en sønn skulle bli besvart. Lukas går videre og identifiserer Johannes som den Elias i Malakias 4:5 som skulle bli sendt før Herrens store dag skulle komme. Han inkluderte ikke Herrens forferdelige dag i det som ble tillagt Johannes, så derfor burde vanlig folkevett fortelle enhver at hvis Johannes ikke oppfylte den siste halvdelen av Malakias' profeti, så måtte det komme en annen mann inn på scenen med denne Elias' Ånd. Denne mannen skulle vende barnas hjerte til deres fedre (deres apostoliske, åndelige fedre fra Apostlenes Gjerninger) før Herrens forferdelige dag kommer. Legg merke til at vi bare gjennomgår det vi allerede har tatt for oss i begynnelsen av budskapet.

(Luk. 1:13-17) Men engelen sa til ham: Frykt ikke, Sakarias! For din bønn er hørt. Din hustru, Elisabeth, skal føde deg en sønn, og du skal gi ham navnet Johannes. (14) Han skal bli deg til glede og fryd, og mange skal glede seg over hans fødsel. (15) For han skal være stor for Herren. Vin og sterk drikk skal han ikke drikke, og han skal bli fylt av Den Hellige Ånd like fra sin mors liv, (16) og mange av Israels barn skal han omvende til Herren, deres Gud. (17) Han skal gå foran ham i Elias' ånd og kraft, for å vende fedres hjerter til barna og ulydige til rettferdiges sinnelag. Han skal berede for Herren et vel skikket folk.

La oss lese Malakias 4:5-6 for å få sammen den totale profetien. Husk imidlertid at det går nesten to tusen år mellom oppfyllelsen av den første og den siste halvdel av profetien.

(Mal. 4:5-6) Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige. (6) Han skal vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann.

Når det gjelder den Elias i vår egen tid, hvilken vei var det han ryddet? Den samme vei som Johannes ryddet. Bibelen sier ikke at han skal bygge en vei noe sted når han kommer, men Elias' ånd i begge disse menn gjorde i bunn og grunn akkurat samme ting, å gjøre et folk rede for Herrens komme. Vi reiser ikke med oksekjerrer, på hesteryggen eller med kameler slik som på Johannes' tid, så jeg må se for meg en stor motorvei hvis jeg skal tenke på det i disse baner. Vi vet nok alle at William Branham aldri bygget en motorvei. Jeg vil imidlertid si at i de siste tretti år han var her på jord, fra 1933 til 1965, så bygget han praktisk talt i folks hjerter en vei på lik linje med en stor motorvei. Veien han bygget går like til Klippen, og Klippen jeg taler om er den klippe som Guds levende menighet er grunnfestet på. Halleluja! Rett her i Jeffersonville, Indiana står den plattform han alltid forkynte hovedbudskapene sine fra, og disse budskap har gått ut over hele verden for å gjøre hjerter rede for Herrens komme. Ja, budskapet er fremdeles der ute og gjør den selvsamme ting. Klippen er et symbol som peker mot Kristus, Ham som vår kjære bror ønsket å lede alle mennesker til. Jeffersonville forblir et sted som blir sett på som spesielt, for det var stedet hvor han hadde sin tjeneste, og det sted alle hans budskap ble sendt ut til verden fra. Det betyr ikke at den generelle befolkningen i Jeffersonville har noe mer åpenbaring enn noen andre i verden om hva han egentlig var sendt fra Gud til å utføre i denne tid som er preget av åndelig forvirrelse. Det finnes enkelte organiserte mennesker som en gang satte pris på helbredelsen og de forskjellige tegn som fulgte hans tjeneste, og disse har sagt at han i sitt hjerte var rett, men i hodet helt feil.

Hva fikk dem til å si det? Rett og slett fordi hans åpenbaring av Guds ord fikk ham til å forkynne sannhet som krysset deres tradisjonelle, religiøse grenser. De elsket helbredelsen og den uvanlige gave som Gud opererte gjennom ham, men de elsket sine tradisjoner mer enn den sannhet han forkynte. Derfor vendte storparten av folkemassene seg mot ham. Før de vendte seg bort fra ham hadde Gud imidlertid brukt ham til å fange oppmerksomheten til mange sultne sjeler som nøt å høre den sanne åpenbaring av Guds hellige ord. Fra et slikt utkalt element av mennesker er det at Gud fullkommengjør en brudemenighet som Jesus snart kommer for å hente. Hellige, jeg er glad over å være blant disses tall. Metodistkirken har ingenting som kunne mate min sjel i dag. Vel, vi har enda et vitnesbyrd vi skal presentere for dere før vi avslutter dette budskapet. Jeg har spurt bro. Dan Berta om å fortelle dere hvordan Gud har ledet dem til det sted de er i dag. Så har jeg noen få ting til som jeg skal avslutte dette budskapet med.

Bro. Dan Bertas vitnesbyrd

Jeg er takknemlig til Herren for det privilegium å være her i kveld. Jeg vet det er ved Hans nåde at jeg er her, og jeg er takknemlig for det. Jeg ble født og vokste opp i Milwaukee, Wisconsin, hvor vi gikk i en "Assemblies of God"-menighet. Jeg kunne aldri drømt om, eller hatt noen tanke om at jeg skulle forlate det hele. Susie og jeg ble gift i denne menigheten. Ettersom tiden gikk tillot imidlertid Herren at tilstander oppstod i menigheten, og disse tilstandene brukte Han for å gjøre oss sultne etter mer av Hans ord, etter mer forståelse av Hans ord. Vi fikk rett og slett ikke dette. Sues mor og far hadde villet at vi skulle lytte til et lydbånd med en av bro. Branhams budskap, men vi brydde oss egentlig aldri om å høre på det. På den tid var vi rett og slett ikke interessert. Gud måtte la noe oppstå som kunne forandre vår holdning til disse ting. Vi ble mindre og mindre interessert i "Assemblies of God"-menigheten, og en kveld sa jeg til Susie, *La oss ta Biblene våre og lytte til det lydbåndet. Det som blir sagt må stemme med dette Ordet. Hvis det er sannhet, og det som blir sagt er sannhet, så må det finnes i Bibelen.* En kveld etter dette dro vi til Sues foreldre, og lydbåndet vi fikk var det som er kalt *Det*

Talte Ord er den Originale Sæd. Dette lydbåndet åpnet rett og slett alt for meg. Alt som ble sagt hørtes mer fornuftig ut enn alt annet jeg hadde hørt i hele mitt liv. Alt fra slangens sæd, dåp i Jesu' navn, alt sammen. Herren lot meg og Susie forstå det vi hørte. Han åpnet opp hele greia for oss. Nå vil jeg si litt om min svigerfar, bro. Lau, som dro hjem til Herren i desember 1985. Herren arbeidet mektig i hans liv. Bro. Lau trodde av hele sitt hjerte at Herren ville kalle ut en brudemenighet i endenes tid. Hans hjertes begjær var å være sammen med dette folket uansett hvor de var. Han reiste fra øst til vest på jakt etter å finne ut hvor denne gruppe av mennesker kunne være. De dro til forskjellige steder de hadde hørt om, og så ville Herren vise enten ham eller søs. Lau i en drøm at dette ikke var det rette sted. I 1968 kom de i kontakt med bro. Jacksons budskap. Far hadde en drøm. Herren delte mange ganger med ham gjennom drømmer. Jeg kaller ham far fordi det var det han var for meg. Min egen far og mor ble tatt bort for å være sammen med Herren like etter at Susie og jeg giftet oss. Bro. og søs. Lau har vært som en far og en mor for meg. Jeg takker Herren for det. Så hadde han da denne drømmen, hvor han og bro. Jackson gjennomgikk Bibelen. Bro. Jackson leste opp et skriftsted og forklarte hvordan han forstod det. Far ville så si, *Det er akkurat slik jeg ser det*. Så leste far opp et skriftsted og forklarte hvordan han forstod det, og bro. Jackson ville si, *Det er akkurat slik som jeg ser det*. De gjennomgikk hele Bibelen sammen, hele tiden i fullkommen enighet. Etter dette begynte vi å holde husmøter, Sues mor og far, og Susie og meg. Det kom andre fra tid til annen, men ikke mange. Vi begynte å bli sultne etter mer av Guds ord, og etter fellesskap. Herren åpnet opp mye for oss ved at vi lyttet til bro. Jacksons lydbånd. Vi lyttet til bro. Branhams lydbånd, så vel som bro. Jacksons lydbånd, og vi tok notater hele tiden. Etter en tid begynte vi å legge merke til at det bro. Branham sa på ett lydbånd var annerledes enn det han sa på et annet vi hadde hørt på. Vi kom borti de tofoldige uttalelsene du kanskje har hørt om. Gjennom bro. Jacksons tjeneste lærte vi å ta begge uttalelsene inn i Bibelen for å finne ut hva som stemte med den. Alt det som kommer fra Gud er nødt til å stemme med Hans skrevne ord. Hvilken uttalelse var korrekt? Den som stemte med ordet. Det var gjennom bro. Jacksons

tjeneste vi aksepterte bro. Branham som profeten til den syvende menighetstid. Gjennom hans tjeneste var det at vi lærte hvordan vi skulle akseptere det vi hørte, og vi er takknemlige for det, for det har fylt et slikt tomrom i våre liv. Vi hørte mer og mer på hans lære, og vi følte at vi veldig gjerne ville dra ned til Jeffersonville, hvor vi kunne møte og være sammen med disse menneskene. Vi kom til stevnene i ca. tre år. Vi hadde bedt over å flytte nedover da vi dro til stevnet i 1975. Derfor ba jeg Herren om et tegn: *Herre, hvis det er din vilje at vi skal flytte hit, så må du ordne en jobb til meg.* Jeg er en Tv-ingeniør, så jeg sendte søknader til alle de lokale Tv-stasjonene i Louisville. På den tid var det ingen åpning. De sa alle at de skulle arkivere søknaden min. For meg var det som at en dør ble stengt. Vi dro hjem og følte at Herren ville at vi skulle bli i Milwaukee. I september samme år fikk jeg et brev fra WLKY, den Tv-stasjonen jeg nå arbeider for. De hadde en åpning, og de ønsket at jeg skulle komme nedover for et intervju. Jeg sa jeg skulle komme. Jeg dro ned for intervjuet, og to uker senere fikk jeg over telefonen vite at jeg var akseptert. Jeg hadde fått jobben. De ønsket å vite om jeg kunne begynne å arbeide for dem om to uker. Jeg sa, *Kan dere gi meg fire uker? Jeg har et hjem som må selges, og jeg må flytte langt, og det er mange ting som må ordnes.* Jeg kunne ikke klare det på to uker. Fra det tidspunkt ledet rett og slett Herren oss. Vi gjorde oss klare til å flytte, men vi kunne ikke flytte alt på én gang, så vi måtte plassere mye av møblene våre på loftet til Sues mor og far. Etter dette husket far en drøm han hadde hatt en tid i forveien, da han drømte at folk flyttet møbler opp på loftet hans. Han kunne ikke forstå hvorfor noen ville flytte noe opp på loftet hans, når han selv bare ønsket å flytte ned hit. Det var Herrens vilje at vi skulle flytte først, selv om han var den første som ønsket å flytte hit. Vi trodde at Herren var i ferd med å omplassere oss, så vi flyttet ned uten å selge huset vårt først. Vi følte imidlertid at vi ikke hadde råd til samtidig å betale lån på huset og leie av leilighet. Alt la seg til rette. Vi fikk installert telefon, og like etterpå ringte vi til en advokat som vi hadde pålagt å selge huset vårt. Han sa da til oss, *Vi fikk et bud på huset, og dets gyldighet utgår om to dager.* Han fortalte oss hva budet var på, og det hørtes greit ut for oss. Derfor sa vi til ham at han skulle akseptere det.

Det ordnet seg slik at vi slapp å betale mer på huslånet, og leie av leiligheten her var alt vi trengte å betale. Det var mange andre ting som ga oss en sikkerhet om at vi var i Herrens vilje. Vi klarte å få med oss alt vi trengte i den ene lastebilen vi hadde til rådighet. Det var så mange ting som lot oss vite at Herren ledet oss til å komme hit. Å være her har vært slik en velsignelse for oss. Grunnen til det er den tjeneste som er her, som har gitt vår og vårt hjerte mat. Vi er rett og slett så takknemlige til Herren for alt det Han har gjort for oss. Jeg vil nevne en ting til. I Milwaukee var det to eldre kvinner som kom til våre møter over et tidsrom. En av dem profeterte over meg, at Herren hadde et arbeid for meg. Jeg hadde aldri følt noe kall til å bli en forkynner, og heller ikke noe ønske om å forkynne. Jeg visste ikke hva slags arbeid det ville bli. Etter at vi hadde vært her en stund, så ble det imidlertid til at bro. Jackson spurte meg om å ta over arbeidet med kassetene. For meg var dette oppfyllelsen av den profetien. Mor og far flyttet nedover like etterpå, i juni 1976. Vi har sett Herren arbeide på så mange vis i våre liv. Herren har beskyttet meg fra katastrofer. Satan har hatt lyst til å ta mitt liv i hvertfall to ganger som jeg er klar over. Herren var der for å hjelpe meg begge ganger. Det er sant det som står i Romerne 8:28, at alle ting tjener dem til gode som elsker Herren, de som er kalt i henhold til Hans plan. Og skriftstedet i Hebreerne 13:8, at Jesus Kristus er den samme i går, i dag, og forblir det til evig tid. Det har virkelig betydd mye for oss. Dette sted har for oss vært et lysende fyrtårn i en verden fylt av mørke, og et svar på all den åndelige forvirrelsen. Det har for våre hjerter vært et lys som vi ikke kunne finne noe annet sted. Jeg er så takknemlig til Herren for at Han så ned på våre liv og ledet oss denne vei. Priset være Hans navn. (Bro. Jackson sier) Takk skal du ha, bro. Berta.

Avsluttende kommentarer

Jeg skal prøve å avslutte dette emne med en annen drøm jeg hadde, og så noen få ting jeg ønsker å forklare. Gjennom hele dette budskapet har vi understreket følgende; **kloke tjenere** og **onde tjenere**. Det er grunnen til at vi har hengt opp disse skriftsteder for at du kan se på dem. Mange av bro. Branhams etterfølgere bryr seg ikke i det hele tatt om disse

skriftstedene, for de har ikke den fjerneste idé om hvorfor de står i Bibelen. Alt de bryr seg om er bøkene og heftene, som bare inneholder bro. Branhams ord. De føler at alt de trenger er å holde seg til heftene, og å bare si akkurat det samme som ham. Vel, det er ikke alt du trenger. Det han forkynte var ordinert av Gud til å sette HANS (Guds) sanne barn tilbake i Bibelen, den bok som bro. Branham forkynte fra. I den boken finner du våre fedres tro. Hvis det du har hørt ikke har plassert deg tilbake i den boken, så roter du bare frem og tilbake. Og Satan vil forsikre seg om at ditt sinn går i et dusin forskjellige retninger. Det har i de siste 26 år kommet tydelig frem at dette allerede har skjedd med mange av de som sier seg å følge budskapet bro. Branham overlot til denne Laodikea-tid. Gjennom alle disse 26 år har vi imidlertid forkynt og stått for denne sannhet, AT DEN KLOKE TJENER VIL HOLDE SEG TIL DET PROFETEN SA SOM VIL PLASSERE DEG OG MEG I BIBELLEN. Jeg satt under hans tjeneste lenge nok, og jeg hørte de mange budskapene; seglene, menighetstidene, Daniels sytti uker, Mine herrer: er dette tiden? Og så videre. Jeg kan også forsikre deg om at det i alle disse budskapene er et budskap som peker deg tilbake til Bibelen. Bro. Branham beviste alt ved Bibelen når han tok for seg et emne spesielt, men et annet sted kunne han komme med en uttalelse som synes å gå rett imot dette. Et visst element av mennesker tar da den siste uttalelsen fordi de tror at det var den som var inspirert. Da han forkynte om Daniels sytti uker, så viste han uten tvil at det enda gjenstår syv år, en uke av år, (som er den syttiende uken av Daniels profeti om de sytti uker, som gjelder hvordan Gud skal behandle nasjonen Israel) som skal oppfylles. Han bragte det hele ut med en forklarende skisse. Så forkynte han seglene i mars og april 1963, og da kastet han bare inn en uttalelse, *Det gjenstår 3 ½ år for jødene.* Hvis du allerede hadde fått bevist for deg ved Bibelen at det enda gjenstår syv år, så vil du bare spørre deg selv, *Hva tenkte han på da han kom med den siste uttalelsen om de 3 ½ år?* Gud kommer til å ha to profeter som skal arbeide på jødene i 3 ½ år, og så skal Han tillate den gamle Antikrist å arbeide på dem i 3 ½ år. Dette vil avslutte de siste syv år (en uke) som enda gjenstår av de sytti. Likevel går massene etter de 3 ½ år, fordi de verken kjenner skriften eller historien. Dette er et budskap

hvor du ikke kan godta hvert eneste ord slik som det er sagt, uten at du har historien til å støtte det. Det er derfor denne (syv år) som er riktig. De 3 ½ år er kastet ut som en liten partikkel som er med på å utgjøre kasteskovlen, som i sannhet blir brukt til å skille klinten fra hveten i disse siste dager. De foretrekker å henge fast ved hvert eneste ord de likte av det han sa, men de vil helst glemme at han sa noe som helst om den femfoldige tjeneste i Efeserne 4. Bro. Branham sa om disse apostler, profeter, evangelister, hyrer og lærere, at denne tjeneste ville være så ydmyk, men når du taler om slike ting, så er de med en gang klar til å gjøre det av med deg. Ut ifra den kurs denne bevegelsen i det store og hele har tatt de siste 26 år, så kan du se at de ikke ønsker å ha apostler, og de ønsker ikke å ha profeter. De ønsker å ha marionetter som dingler i enden av en tråd. Du må forkynne det akkurat slik som vi sier det skal forkynnes, for ellers er du ikke i budskapet. Dette er grunnen til at jeg sier jeg ikke vil bli sett på som mange menneskers bror. Jeg kjente dem nemlig i tidligere år, da vi satt der i Tabernaklet og hørte forkynnelsen av disse budskapene. Det betyr ikke mye for meg hvor mange doktorgrader i teologi de har. Hvis de ikke kan få den mannens budskap til å stemme med Bibelen, så ser jeg opp til dem like mye som jeg ser opp til paven i Rom. De er i like dårlig form, åndelig talt. Den som har fått meget, av ham skal det kreves meget. Gud kan gi deg en mulighet til å se noe, å høre noe, og til slutt forstå noe. Hvis du da bare leker i vei med det og behandler det for å passe dine egne fantasier, så kommer Gud til å ta den virkelige tingen bort fra deg. Så blir du etterlatt med bare små fragmenter av det ekte, og de kommer til slutt til å lede deg inn i ingen manns land. Hvem kan du legge skylden på? Du har hørt sannheten.

Forklaringer på drømmer og tydingner

Jeg må ettertrykkelig si at bro. Branham vil ikke komme tilbake i noen privat oppstandelse for å fullføre en tjeneste eller noe som helst, uansett hvor mange mennesker som måtte si at jeg tar feil. Grunnen til at jeg sier dette er at noe slikt ville være i strid med helhetsbildet i skriftene, og også fordi Gud allerede har gitt meg drømmer som stadfester dette standpunkt. I hestedrømmen så jeg ham ri bort fra det sted der han talte

til meg, og inn i solen. Jeg visste at jeg aldri ville se ham igjen. Det var på samme vis i drømmen jeg hadde hvor han brøt løs toppen av denne klippen, drømmen som pekte mot åpningen av seglene. Noe inne i meg sa meg at jeg måtte holde øye med ham. Jeg så ham langt borte i horisonten, og de få som var blitt stående ved klippen snudde seg og kikket mot vest idet han forsvant ut av syne, og vi visste at vi aldri ville få se ham igjen. Vi visste også i våre hjerter at han hadde oppfylt sin hensikt. Bro. Branham flyttet fra Jeffersonville, og vi kom til oktober måned 1965. På dette tidspunkt visste ingen hva som var i ferd med å skje, bare det at han hadde nevnt at noe kommer til å skje. I oktober måned så jeg meg selv i en drøm. Min kone og meg selv var i en bil sammen med noen venner i Missouri. Vi kjørte inn på en parkeringsplass ved et kirkelokale jeg aldri hadde sett før. Bygningen tiltrakk seg min oppmerksomhet på grunn av måten den var bygd på. Jeg spurte meg selv idet vi kjørte inn på denne parkeringsplassen, *Hvor er jeg?* Vi gikk bort fra parkeringsplassen, og jeg kikket på en annen stor bygning som lå på den andre siden av gaten, rett overfor parkeringsplassen. Det var et våpendepot. Jeg så de store bokstavene, V-Å-P-E-N-D-E-P-O-T. Vi tok til høyre på fortauet, gikk noen få skritt nedover veien, og gikk så inn i kirkelokalet. Jeg la i drømmen merke til hvordan lokalet var bygd. Det var bygd for mange år siden, den gang de måtte bygge med tanke på naturlig air-conditioning. Nede i Shreveport, Louisiana blir det nemlig veldig varmt. Langs toppen av lokalet var det skråvinduer hele veien. Jeg så oss gå inn og sette oss. Jeg skal fortelle drømmen, og så skal jeg fortelle hva bro. Branham sa da jeg ringte ham. Da jeg i drømmen så oss sitte der, så visste jeg at vi var der for tre møter. Da det første møtet begynte, så jeg bro. Branham komme inn på plattformen og tale sitt budskap. Så kalte han frem bønnekøen. Da bønnekøen passerte ham, så la han sin hånd på hver enkelt person og ba for personen som om han aldri kom til å be for ham igjen. Han ba så oppriktig og intenst for hver enkelt person som passerte at du fikk følelsen av at dette var siste gang han ba for ham. Hver eneste en passerte og ned fra plattformen. Helt til slutt i køen stod en ung mann. Den unge mannen gikk opp til ham, og jeg kunne høre ham si, *Bro. Branham, jeg har hatt en drøm.* Så begynte han

å fortelle bro. Branham drømmen. Jeg hørte så bro. Branham si til den unge mannen, *Sønn, noe er i ferd med å skje. Når det skjer, så har du en gjerning å utføre.* Med dette gikk den unge mannen og satte seg. Drømmen skiftet så til det andre møtet. Det andre møtet begynte, bro. Branham forkynner budskapet sitt, og kaller så frem bønnekøen. Igjen ber han for hver enkelt person som om det var siste gang. I enden av bønnekøen kom det en ung mann, en ung forkynner som sa de samme ord som den første. Bro. Branham gjentok de samme ord til ham, og den unge mannen gikk og satte seg igjen. Da drømmen vendte seg over til det tredje møtet, så forkynte bro. Branham igjen sitt budskap og kalte så frem bønnekøen. Da han kom til slutten av bønnekøen, så kommer det enda en ung mann frem. Den unge mannen forteller ham sin opplevelse eller drøm, hva det nå enn var, og jeg kunne høre bro. Branham si disse ord til ham, *Sønn, noe er i ferd med å skje.* I det han sa dette, så gjorde han en bevegelse mot meg, som for å si, *Kom hit.* Jeg reiste meg fra stolen min og gikk opp til fronten. Da jeg kom helt frem dit, så gikk den unge mannen ned fra plattformen og stilte seg ved siden av meg. De to andre unge mennene som før hadde vært der, reiste seg og stod der foran folket. Så kom det plutselig noe som minnet om et jordskjelv. Noe begynte rett og slett å ryste hele bygningen. Gjennom takvinduene på kirkebygningen begynte det å komme inn en hvit damp, nesten som tåke. Det var en manifestasjon av Guds herlighet. Det var nesten som en sky som kom inn. Ut av dette hørte jeg disse ord bli talt **Dette er Guds røst.** Disse ord ble gjentatt flere ganger. Dette er Guds røst. I drømmen føltes det ut som at et jordskjelv rystet hele bygningen. Mennesker begynte å skrike, og de kravlet bokstavelig talt under benkene og ting de følte kunne beskytte dem mot det som foregikk. Stemmen fortsatte å si, **Dette er Guds røst.** Bro. Branham stod alene på plattformen og kikket opp. Bygningen skalv, og vi ble så og si kastet på gulvet. Der lå vi og ropte, *Å, Gud!* Hellige, hvis dere noen gang skulle få høre Guds lydelige røst gjennom taket på denne bygning, så kan jeg forsikre dere om at det ikke kommer til å være noe å le av. Jeg lå gråtende i sengen da jeg våknet. Jeg kunne ikke forstå noe av en slik drøm. Jeg tenkte bare, *For en drøm!* Jeg visste at bro. Branham skulle ned til Shreveport og ha et møte, så jeg

ringte ham en kveld i slutten av måneden. Han sa, *Bro. Jackson, har du noensinne vært i Shreveport, Louisiana?* Jeg sa, *Nei. Vel, måten du beskriver det på får det til å høres ut som "Glad Tidings"-Tabernaklet.* (Bro. Jack Moore, en forkynner som reiste meget med bro. Branham, var pastor der). Han sa, *Bro. Jackson, på den andre siden av kirkens parkeringsplass er det et våpendepot.* Han sa, *Hvis jeg var deg, så ville jeg gjøre mitt ytterste for å komme meg dit.* Min kone og jeg tok fly den fredagen, for vi tenkte at hvis vi dro på fredag, så ville vi få med oss møtet fredag kveld, lørdag kveld og de to søndagsmøtene. Det ville gi oss fire møte der nede. Det var planen vår, men slik skulle det ikke gå. Vi kom til Atlanta, og der skulle vi nå et fly som gikk videre til Jackson, Mississippi, men denne avgangen ble forsinket på grunn av dårlig vær. Vi ble oppholdt i over to timer før vi kom oss videre med fly til Jackson, Mississippi, og derfra videre til Shreveport, Louisiana. Da vi kom til Shreveport, så oppstod det problemer med bagasjen. Den hadde ikke kommet med på flyet. Vennene våre kjørte oss derfor til et motell, og vi fikk ikke med oss kveldsmøtet på fredag. Senere forstod jeg at det var meningen av vi bare skulle være der lørdag kveld, søndag formiddag og søndag kveld. Han nevnte drømmen min da han forkynte budskapet *På en snøhvit dues vinger* den kvelden. Jeg tenkte da jeg dro derfra, *Gud, ingenting skjedde.* Jeg var bekymret og meget oppskaket. I desember ble så bro. Branham påkjørt av en fyllekjører da han var på vei hjem, og hans liv ble avsluttet. Da vi fikk høre om dette, så skjønte jeg hva Shreveport i drømmen min betydde. Det var der at hele bevegelsen var samlet sammen. De hadde kommet fra Canada, Mexico, Afrika, Europa og fra hele USA. Hele bevegelsen var samlet der for de møtene. Det var det siste møtet bevegelsen var samlet for å høre Guds profet forkynne. Mer enn en bror fra forskjellige deler av landet kom bort til meg etter begravelsen hans i Coots Begravelseshjem og sa, *Bro. Jackson, dette var oppfyllelsen av drømmen din.* Jeg sa, *Det tror jeg det var.* Shreveport var bare et høydepunkt som trådte klart frem. Det var her Gud samlet bevegelsen for siste gang å se denne mann i levende live. Bilulykken og hans bortgang fikk bokstavelig talt en åndelig innvirkning på lik linje med et jordskjelv på hele bevegelsen. Du måtte se det som skjedde i

begravelseshjemmet og i dagene og timene som fulgte for å forstå sammenkoblingen fullt ut. Enkelte gikk fullstendig berserk, og uttalelsene deres var totalt fanatiske og sprøe. De løp rundt og sa at han må stå opp fra de døde, han må gjøre dette og hint og alt det som de trodde bare han kunne gjøre. Gud bragte sin profet inn på scenen på en så ydmyk måte at den religiøse verden ikke kunne tro at en slik mann kunne være særlig verdifull i Guds plan. Han overga imidlertid sitt budskap, og noen få mottok det ved åpenbaring, de som var ordinert til det. Gud tok så mannen bort fra vår midte, og den største delen av de som fulgte ham fra sted til sted kunne ikke vært i en verre tilstand enn de er i idag, åndelig talt. Det virker som om bevegelsen i det store og hele har vært gjennom et jordskjelv. Det finnes ingen ekte enhet. Hver eneste en søker å skape seg et navn for seg selv, ved å vite mer om bro. Branham enn alle de andre, eller ved å ha en hemmelig åpenbaring av noe bro. Branham sa, eller ved å være i stand til å sitere ham verbalt ord for ord. Uansett hva de gjør, så bommer de på målet, for de har ikke latt de ting de hørte få plassere dem tilbake i Bibelen. Det er den, hvert eneste salvede budskap kommer fra. Uansett, du som måtte se meg på video, du som måtte høre disse vitnesbyrd på kassett eller lese dem på trykk, uansett hvor i verden du måtte befinne deg, vær klar over én ting; Bro. Branham kommer ikke tilbake for å tilfredsstille fantasiene til det element av mennesker som har kultivert disse ubibelsk ideer. Hvis du har sluttet deg til deres leir, da har du virkelig plassert deg selv i midten av et kaos. Det finnes et botemiddel mot dette kaoset, men det krever en ekte omvendelse, og det krever ydmykhet. Du kan ikke oppriktig omvende deg og fremdeles holde fast ved den tanke at du har all kunnskap som kan anskaffes. Den stolte ånden vil lede deg rett inn i fortapelse. Den er ikke av Gud. Budskapet bro. Branham bragte til denne generasjon vil sette enhver sann troende tilbake i Bibelen, men det er ikke hans verbale ord som kommer til å fullkommengjøre Kristi brud. Jeg har aldri sagt noe som kan ta noe bort fra bro. Branham eller det han forkynte. Jeg hørte imidlertid at han i forskjellige budskap spredt over årene kom med uttalelser som ikke stemte med den sanne åpenbaring av det Bibelemne han tok for seg. Disse sitater fremstilte et uklart bilde av hva Bibelen

egentlig sa om emnet. Jeg har aldri sagt at han gjorde en feil. Jeg har bare sagt at Gud ville han skulle si enkelte ting på den måte de ble sagt, slik at kasteskovlen kunne settes i bevegelse etter hans bortgang. Det finnes mennesker som sikter seg inn på slike uttalelser. På en eller annen måte føler de at disse uttalelsene er Så sier Herren. De ble nemlig sagt i visse budskap og på en slik måte at det får dem til å tro at Guds Ånd åpenbarte noe for enkelte, men holdt det skjult for resten av folket. De forstår rett og slett ikke at kasteskovlen er nødt til å dukke opp et eller annet sted. Den befinner seg ikke i Oral Roberts tjeneste, og heller ikke i noen av de store fasjonable Tv-tjenestene. Den er akkurat her i denne bevegelsen. Gud ordinerte mannen til å si enkelte ting på en spesiell måte for å prøve deg. Prøven er, *Vil du gå tilbake til Bibelen, eller vil du løpe av sted med enkelte hefter og hevde at du har vår tids budskap?* Du har virkelig noe, men du kan til slutt ende opp akkurat som jødene som er omtalt i Johannes 6. Det var her at Jesus, med fem små brød og to fisker, ga dem å ete seg mette. Tenk litt på det. De spiste mirakelbrød og mirakelfisk som Herren hadde mangfoldiggjort, og de fikk en åpenbaring. **Er ikke dette profeten som skulle komme?** De begynte å mumle blant hverandre. **Dette er profeten som Moses talte om.** Det var en åpenbaring fra 5. Mosebok, men de overtrådte sin åpenbaring da de begynte å si, *La oss ta Ham og gjøre Ham til konge.* Hver eneste fase av Guds plan må settes i verk av Gud selv, i Hans time og etter Hans hensikt. Han gjør ikke et verk for bare å tilfredsstille de kjødelige begjær til noen utvalgte få. Nei, Han gjør det for å oppfylle en bestemt fase av sin forut ordinerte plan over frelse av den fortapte menneskehet. Enkelte mennesker vil alltid på en kjødelig måte utnytte det Gud gjør, men de har også et ansvar for å ære Gud med sitt vitnesbyrd. Da vil det ikke bare være på grunn av velsignelsene over deres kjød. Jødene som bare tenkte på brødene og fiskene da de ønsket å gjøre Jesus til sin Konge rett der og da, de ligner meget på mange av de som fulgte bro. Branham. De likte bare de umiddelbare velsignelsene som fulgte med hans tjeneste. Det var mennesker som anerkjente Guds gave i bro. Branhams liv, men de lyktes ikke i å få en åpenbaring av det fullstendige bildet. De kunne rett og slett ikke godta at Jesus Kristus ble manifestert i bro. Branhams liv på det

mektige vis Han ble, og at det var for å gi oss hedninger her i endenes tid det samme tegn, gave og type tjeneste som Gud ga til jødene gjennom Jesu Kristi personlige tjeneste. Det er grunnen til at de ønsker å gjøre denne mann til Gud. Gud ga dem en åpenbaring, om de bare hadde kunnet behandle den på rett måte. Du måtte være åndelig blind for å være vitne til de ting som skjedde og enda ikke forstå at han hadde en salvelse som langt overgikk salvelsen til andre menn med en fremragende tjeneste. Det viste seg imidlertid at de som ønsket å gjøre ham til mer enn det han var, de var ikke åndelig interessert i å kjenne Guds plan og hensikt. Det er sant at Jesus Kristus kommer tilbake til jorden, men Han kommer slettes ikke tilbake som noen annen, og Han kommer ikke tilbake før hedningemenighetens tidsdispensasjon har fullendt sitt løp. Da vil Han komme. Halleluja! Summen av det hele er denne; hvis du behandler en åpenbaring på riktig måte, så vil den føre deg tilbake til Ordet. Hvis du derimot gjør som de jødene gjorde, og prøver å utnytte det Gud gjør med kjødelige hensikter, da vil Gud frata deg de ekte ting. Han vil imidlertid etterlate deg med akkurat nok til å holde deg opptatt helt til du går bort fra scenen ved død eller til Jesus Kristus kommer og rykker sin sanne menighet bort. Hva enn det blir til, så vil du ikke være rede til å ta del i bryllupsmåltidet sammen med bruden. Når jeg nå avslutter dette budskapet, så vil jeg forsikre alle de som måtte komme i kontakt med det, at jeg sier disse ting med ydmykhet, da jeg vet at det er ved Guds nåde at jeg er på rett kurs. Derfor vil jeg bønnfalle enhver som vil høre på meg om følgende; Vær så snill, det er på tide at det skulle finnes et folk over hele jord som vil begynne å utgrunne disse ting fra et skriftsmessig standpunkt, og som vil innse at Gud kommer til å ha et brudefolk som ser samme ting. Det kommer til å være predikanter som forkynner samme ting. De kommer til å se likt. Det er grunnen til at denne profetien lyder slik;

Dine vektere skal løfte røsten, de skal med den synge sammen. For de skal se likt når Herren igjen bringer Sion tilbake. (oversatt fra den engelske King James-utgaven)

På stående fot kunne du ikke fra denne bevegelse skaffe nok forkynnere til å sette sammen et kor, for de ønsker alle å synge sin egen sang. Denne profetien skal imidlertid oppfylles, uansett om de som holdt seg nær til bro. Branham tar del i det eller ikke. Den kommer snart til å bli oppfylt, for Gud er i ferd med å bringe Sion tilbake. Jødene drar hjem i tusentall, og alt som er profetert om dem i endenes tid kommer til å bli oppfylt. Vi hedninger har ikke nok en tiårsperiode å leke Kristi Brud i. Hvis vi ikke kan bevise at vi har noe i oss som kan føre mennesker til enhet, så lurere vi oss selv. Må Gud hjelpe oss idet vi søker å bli ledet av Hans Ånd. Amen.

Tidligere utgivelser av Striden.

1. *Satans test og fall. "Prehistorien."*
2. *De to trær i Edens have.*
3. *Daniels 70 uker. 1.*
4. *Daniels 70 uker. 2.*
5. *Daniels 70 uker. 3.*
6. *Født på ny.*
7. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 1.*
8. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 2.*
9. *Helvetet er ikke evig.*
10. *Ekteskap og skilsmisse.*
11. *Hellighet eller tradisjoner.*
12. *De syv tordenrøster. 1.*
13. *De syv tordenrøster. 2.*
14. *Opprykkelsen.*
15. *Det nye Jerusalem.*
16. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 1.*
17. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 2.*
18. *Når Gud blir helliget. "Esekiel krigen."*
19. *Guddommelig helbredelse. 1.*

20. *Guddommelig helbredelse. 2.*
21. *Guddommelig helbredelse. 3.*
22. *Først atskillelse, så fullkommengjørelse.*
23. *Hvorfor de ikke har olje. "Matt.25:1-13."*
24. *Tusenårs riket. "Millenium."*
25. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 1.*
26. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 2.*
27. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 3.*
28. *Det evige evangeliet. "De 144.000."*
29. *Hemmeligheten med kvinnen i åpenbaringen 12.*
30. *Kronologien i Johannes Åpenbaring. 1.*
31. *Kronologien i Johannes Åpenbaring. 2.*
32. *I Guds lignelse. "Image."*
33. *De tre veer.*
34. *Kongenes Konge, Herrenes Herre.*
35. *Mat i rette tid. 1.*
36. *Mat i rette tid. 2.*
37. *Mat i rette tid. 3.*

Venneflokken i Verdal

Matt 24:28 "Der hvor åtselet er, der skal ørnene samles."

Åp 4:7 "Det første livsvesen er likt en løve, det andre livsvesen er likt en okse, det tredje livsvesen har ansikt som på et menneske, og det fjerde livsvesen er likt en ørn i flukt."